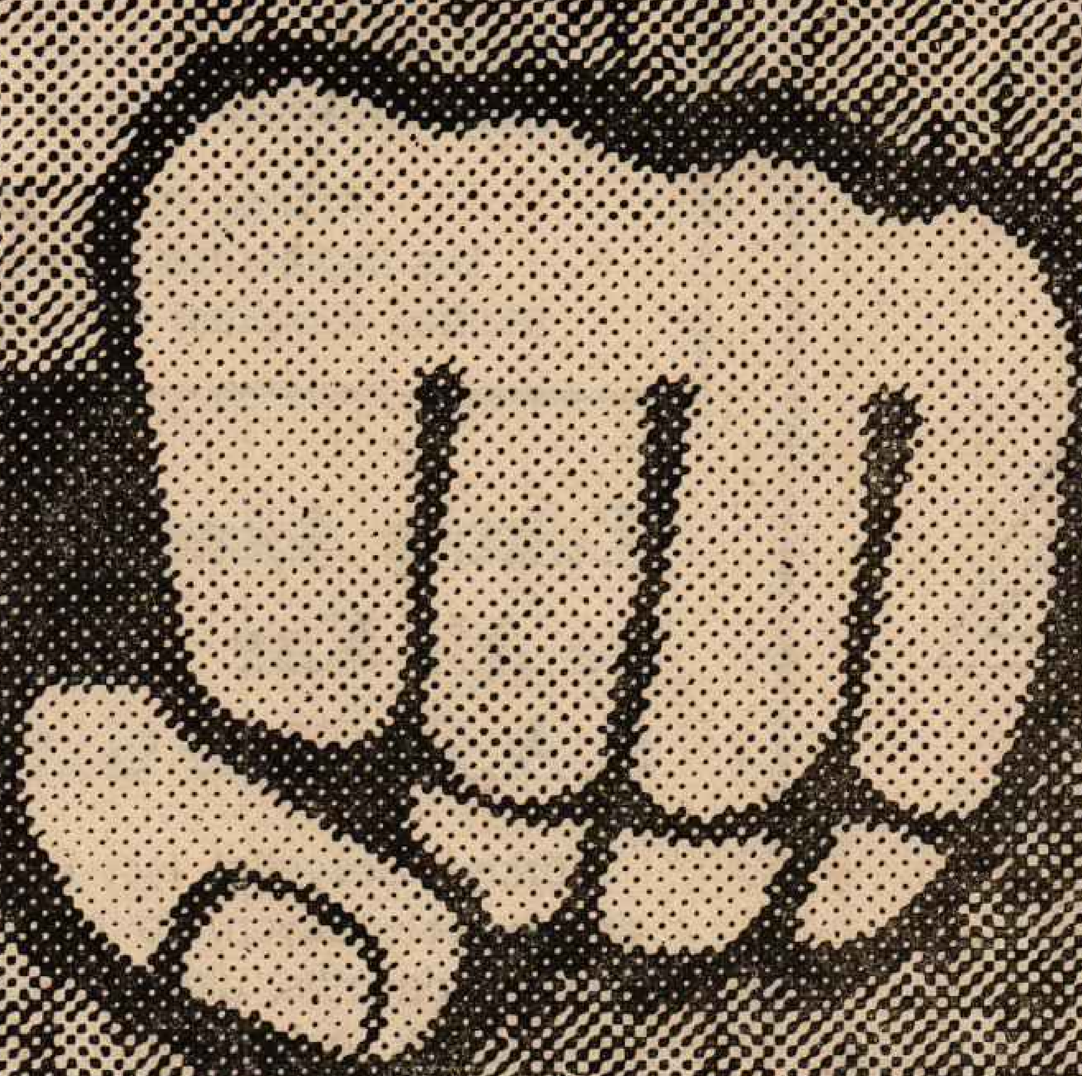
birlik

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

Türkiye Sosyalist İşci Partisi Merkez Organı

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR / 26 ŞUBAT 1979 / FİYATI: 10 TL / SAYI: 2

ANTİ-DEMOKRATİZMİN DOZU ÜZERİNE YAPILAN PAZARLIKLAR SÜRÜYOR

Temel İnsan Hakları İçin Mücadele

MPLA ve FRELİMO'nun MESAJLARI

Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin 23-25 Aralık 1978 tarihinde yapılan İkinci Kongresi'ne konuk olarak davet edilen örgütler arasında Angola Halk Kurtuluş Hareketi MPLA ile Mozambik Kurtuluş Cephesi FRELİMO da bulunuyordu. Her iki örgütün TSİP çağrı yazılarına verdikleri cevaplar Parti'nin eline bugünlerde geçebildi. Yazılardan anlaşıldığı kadarıyla MPLA'ya giden mektup Kongreden bir ayı aşkın bir süre önce yazıldığı halde Kongre bittikten sonra yerine varabilmiş!

FRELİMO'nun gönderdiği yazının öyküsü daha da ilginç. 23 Aralıkta başlayacak TSİP Kongresi'ne FRELİMO 14 Aralıkta mesaj göndermiş. Ancak yerine ulaşması için Türkiye'nin Nairobi elçiliğine başvurulmuş. Ve mesaj Dışişleri Bakanlığının 13 Şubat 1979 tarihli bir yazısının eki olarak Parti'nin eline geçti. Yani FRELİMO'nun mesajı gönderdiğinden tamı tamına 2 ay sonra.

Geç gelen her iki mesajı da yayınlıyoruz.

FRELİMO

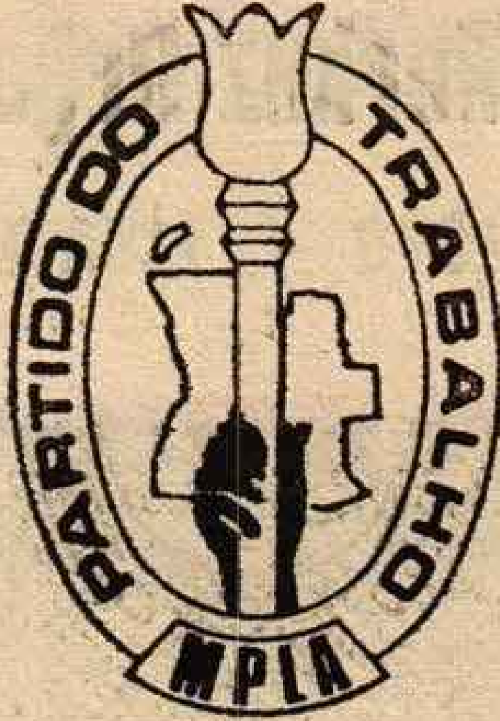

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ DIŞ İLİŞKİLER SEKSİYONU

Partinizin İkinci Kongresine Frelimo'yu davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Kongrenize katılmayı çok isterdik, fakat ne yazık ki işlerimizin çokluğu nedeniyle bu defa buna imkan bulamıyoruz. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne selamlar!

Dış İlişkiler Dairesi

MPLA

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi

**Parmakkapı
Tel Sokak 2/4
Beyoğlu-İstanbul
TÜRKİYE**

Değerli yoldaşlar,

MPLA-İşçi Partisi Merkez Komitesinin Dış İlişkiler Dairesi, şanlı partinizin İkin Kongresine davetinizi aldığını bildirir ve teşekkürlerini sunar.

Davet mektubunuzun elimize geç ulaşması nedeniyle Kongrenizde hazır bulunmamız mümkün olamadı. Bu önemli olayın nihai belgelerini bize gönderirseniz minnettar olacağız.

Yeniden, Merkez Komitenizin bütün üyelerine ve Partiniz militanlarına en kardeşçe selamlarımızı iletiriz.

**MÜCADELE SÜRÜYOR
ZAFER MUHAKKAKTIR**

**Afonso Van Dinem
Dış İlişkilerden Sorumlu
Merkez Komitesi Sekreteri**

Tektaş Ağaoğlu ve Ali Kar S.A.D.C'ye Gitti

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nden bir delegasyon, Polisario Cephesi'nin davetlisi olarak ve Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti'nin 4. kuruluş yıldönümü kutlama törenlerine katılmak üzere Batı Sahra'ya gitti. Delegasyonda TSİP başkanlık kurulu üyesi Tektaş Ağaoğlu ve Merkez Yürütme Kurulu üyesi Ali Kar bulunuyor.

Bilindiği gibi Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti, İspanyolların işgali altındaki Batı Sahra topraklarında kurulmuştur ve ülke halkının Polisario önderliğinde verdiği silahlı kurtuluş mücadelesi, dünyanın her yanında barış güçleri tarafından desteklenmektedir. Birleşmiş Milletler örgütü ve pek çok ülke tarafından tanınan S.D.A.C.'nin İspanyol sömürgecilerinin ardından ülkeyi işgal eden Fas ve Moritanya istilacılarına karşı verdiği silahlı mücadele başarılı sonuçlar elde ederek ilerliyor. Bağımsızlıktan yana olan tüm güçler Polisario Cephesi'ne bu mücadelesinde omuz veriyor.

Tektaş Ağaoğlu

Aralık 1978 ayında İstanbul'da yapılan TSİP 2. Parti Kongresi'nde başlayan Türkiye - Batı Sahra halkları arasındaki sıcak ilişkiler bu ziyaretle daha da güçlenecektir.

Kutlama törenlerine ayrıca pek çok ülkenin devlet temsilcileri ve parti yöneticileri katılacaklar.

Ali Kar

Bir Grup Provokatör TSİP İzmir İl Örgütüne Saldırdı

22 Şubat akşamı İzmir'de, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi üyelerine silahla saldırıldı. Partinin düzenlediği salon toplantısı için afiş yapıştırmakta olan partililere bir grup provakatör saldırdı ve Sedat Köse arkadaşımızı silahla yaralayıp kaçtılar. Hastahaneye kaldırılan Sedat Köse arkadaşımızın sağlık durumunun ciddi olduğunu öğrendik.

Provokatörler grubu bununla da yetinmediler. Ertesi gün TSİP İzmir il örgütüne silahlı bir baskın düzenleyerek binada bulunan dört partili kardeşimizi yaraladılar. Yaralanan Zafer Kaya, Mehmet Taştekin, Cemil Yıldız ve Halil Engin İzmir devlet hastanesinde tedavi altına alındılar.

Saldırganların kimlikleri tespit edilmiştir.

Aynı provokatörler grubunun daha önce de TSİP Denizli il örgütüne saldırdıkları ve bir partiliyi yaraladıkları bilinmektedir.

Provokatörlerin nasıl işçi sınıfının mücadelesine musallat olmak gibi bir gelenekleri varsa, işçi sınıfı siyasi hareketinin de provokatörlere karşı bir mücadele geleneği ve caydırıcı bir üslubu vardır.

Yozgat'ta Faşist Saldırı

Yozgat'ta faşistler Türkiye Sosyalist İşçi Partisi üyesi Ali Keven'in evini kurşunladılar. 13 Şubat akşamı erken saatlerde evi kurşun yağmuruna tutan faşistler, daha sonra kaçmayı başarmışlardır(!) Bir rastlantı sonucu olarak saldırıda ölen ve yaralanan olmamıştır.

Sosyalist Gençler Birliği Yozgat Şubesi Yönetim Kurulu üyesi olan Ali Keven'in evine yapılan saldırı üzerine bir açıklama yapan SGB Yozgat Şubesi Başkanlığı, «Sosyalistlere sıkılan kurşunların hesabının sorulacağını» belirtmiştir.

anti-demokratizmin dozu üzerindeki tartışmalarda taraf değiliz

YALÇIN YUSUFOĞLU

Sıkıyönetim konusunda CHP ile AP arasında ortaya çıkan görüş ayrılığı (!), geçtiğimiz haftanın başlıca siyasal konularından birisi olarak kamu oyunu meşgul etmişti.

Görüldüğü kadarıyla CHP sıkıyönetiminin uzatılması için fazlasıyla istekliydi, ve ortak gruptan 62 muhalife karşılık bu yolda çoğunluk kararı çıkarıldı. AP ise sıkıyönetimin uzatılmasına oy vermeyeceğini söylerken demokrasi aşıklısı olduğundan ve sıkıyönetimin kalkmasını istediğinden dolayı değil, tersine sıkıyönetimin daha da şiddetlenmesinden ve demokrasinin daha da kısıtlanmasından yana olduğu için bu kararı alıyordu.

Nitekim parlementonun birleşik toplantısında gruplar adına yapılan konuşmalarda bu gerçek birkez daha açığa çıktı. Başbakan Ecevit görüşmelerin sonunda yaptığı konuşmada «Eşgüdümün sıkıyönetimi etkince uygulamak için gerekli olduğunu ,sıkıyönetim komutanlıklarının yetkilerinin sınırlandırılmadığını» söylüyordu. Neticede, sıkıyönetimin 2 ay daha uzatılması parlemento tarafından onaylandı.

CHP ile AP MHP arasında sıkıyönetim konusunda çıkan tartışmalar bazı demokrat yazarların demokrasiyle bağdaşmayan tutarsız görüşler öne sürmelerini ve konuya birkez daha yanlış açılardan yaklaşmalarını da beraberinde getirdi. Bu kişiler, AP ve MHP'nin sıkıyönetimden umduklarını bulamadıklarını, çünkü «olağanüstü durum» ilanının sola kısıtlama getirmediğini söylediler ve sıkıyönetimi «sol» adına aklama çabasına giriştiler.

Ne var ki, hayat onları başından beri tekzip etmişti. Ama, son iki ay içinde 25'e yakın sol periyodik yayının yasaklanması, birçok demokratik hakkın daha da kısıtlanması bu yazarlarımızın ve ilericilik adına böyle düşünen diğerlerinin hiç mi hiç umurunda değildi. Oysa bilinmelidir ki, sıkıyönetimin dozu konusunda CHP ile Parlementoda ona karşıt partiler arasında başlayan tartışmada CHP'den yana taraf olan böyle eğilimlerin demokratik hak ve özgürlükleri kararlıca savunan bir tutumla ilgisi yoktur.

Dönüp dönüp sosyal demokrasinin her türlü olumsuzluğunu aklamaktan kendilerini alamayan ve egemen güçlerin çeşitli vesilelerle kurduğu tuzaklara düşerek sürekli bir şekilde ehven-i ser anlayışı güden, sonuçta ise demokrasi ve özgürlüğün genel çıkarlarıyla çelişmekten kurtulamayan böyle anlayışlar, gözlerini ve kulaklarını tıkayarak bina okumaya devam ediyorlar.

Bilime titizlikle bağlı kalan, günübirlik politika çıkmazına düşmeyen sosyalistler ve tüm tutarlı demokratlar ise, «olağanüstü durum uygulamaları»nın sola karşı dozunun, dolayısiyle, demokrasiye karşı işlevinin hangi düzeyde olması tartışmalarında *taraf değildirler*.

Çünkü onlar anti-demokratizmin her biçimine ve her dozuna karşıdırlar. Çünkü onlar bu uygulamaların siyasal demokrasiyi temel insan haklarını daha da kısıtlayacağını, anti-faşist ve genel demokratik mücadelenin kitle tabanını daraltmak isteyen amaçlara hizmet edeceğini, demokratik mücadelenin asli sahibi olan geniş halk yığınlarını demokratik harekette pasifleştirmeye yarayacağını çok iyi bilmektedirler.

Ne yazık ki, bu gerçeği bilen siyasal hareketlerin ve kişilerin sayısı ülkemizde pek çok olduğu halde, kimi ilerici —hatta bazı sosyalist— çevreler «olağanüstü uygulamalar» karşısında susmayı ve «bana dokunmayan yılan bin yaşasın» tutumunu gütmeyi benimserken, gene bir kısmı ise, her zaman yaptıkları gibi, sosyal demokrat politik merkezin bu tutumunda da bir keramet aramak ve ona yeni yeni hikmetler vehmetmek tavrına girmişlerdir.

Üstelik de, sıkıyönetimin Türkiye'de hangi anlama geldiği sadece sosyalistlerin ve ilericilerin değil, aynı zamanda CHP'nin de malûmudur. Örneğin Cumhuriyet Halk Partisi programinda «*Mevcut sıkıyönetim kanunundaki insan temel hak ve özgürlüklerine aykırı hükümlerin kaldırılacağı*» açık açık yazılıdır. Ve bugün Cumhuriyet Halk Partisi aynı yasaya —1402 sayılı kanuna— dayanarak icra-ı hükümet etmektedir. CHP'nin programında sözünü ettiği insan temel hak ve özgürlüklerine *aykırı* olan hükümlerin neler olduğunun açıklanmasını CHP'den ve onun sadık izleyicilerinden beklemek hakkımızdır.

Başbakan Ecevit ise bizzat kendi partisinin programını görmezlikten gelerek «olağanüstü durum» ilanının, «teröristlere» ve «eylemcilere» karşı getirildiğini söylerken, şiddet eylemleriyle ilgisi olmayan pek çok sol derginin niçin yasaklandığını, demokratik kitle örgütlerinin çeşitli şubelerinin niçin kapatıldığını, siyasi partilerin kapalı salon toplantısı, bildiri dağıtımı ve benzeri siyasal çalışmalarına aynı makamlar tarafından niçin izin verilmediğini nasıl açıklayacaktır? Gene aynı Ecevit yeni yeni anti-demokratik yasaları, ve «olağanüstü durum yasası» gibilerinden yeni baskı tasarılarını «içine nasıl sindirebilmiştir.»

Sıkıyönetimin uzatılmamasını, yada kaldırılmasını savunan ve bu konuda eleştiri getiren, demokratik bir tartışma açan her yayının gerekçe gösterilmeden yasaklanması Ecevit'in parlemento kürsüsünde söylediği «demokratik hukuk devleti»nin hangi ilkesiyle bağdaşmaktadır? Ya da yayından menedilen periyodik gazete ve dergilerin hangi gerekçelerle yasaklandığı veya «şiddet eylemcileri» ile ne gibi ilişkilerinin bulunduğu sorusunu CHP ve onun usanmaz takipçileri nasıl cevaplayacaklardır?

Açıkça bellidir ki, insan temel hak ve özgürlüklerini savunmanın taşıdığı güncel önem her geçen gün kendisini biraz daha ortaya koyuyor. Türkiye'nin taraf olduğu uluslararası demokratik antlaşma ve sözleşmelerin, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin, Roma Sözleşmesi'nin ve Helsinki Konferansı Sonuç Belgesi'nin içerdiği demokratik ilkeleri ülkemizde de hayata geçirmek ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından altına imza konulan, fakat boyuna çiğnenip duran temel özgürlüklerin gerçekleşmesini sağlamak görevi kendisini ivedi bir şekilde dayatıyor.

Bu görevlerin başarıyla yerine getirilmesi için, önce insan hakları kavramı üzerindeki çarpıtmaları önlemek ve kimi mütereddit ilerici ya da demokratik çevreleri veya kişileri tutarlı, kararlı bir demokratik mücadeleye çekmek ve en önemlisi güncel demokratik ödevler etrafında etkin bir demokratik güçbirliğini gerçekleştirmek gerekir.

türkiye'den

GÜVERCİN TÜYÜ

HÜSEYİN HASANÇEBİ

AP'nin, bilinen demagojik yollarla sıkıyönetime karşı çıkacağını açıklaması, MHP içinde de aynı yöndeki eğilimlerin güçlenmesi, sıkıyönetim yanlılarını artırdı, demokratlığıyla «ün salmış» kimi CHP destekçilerinin, tıpkı maocular gibi, «olağanüstü durum»a olan güvenlerini pekiştirdi. Mademki faşistler ve gericiler «karşı çıkıyorlar», o halde sıkıyönetimin demokrasiden yana bir erdemi olmalı, diye düşünenler, böylece sıkıyönetime karşı çıkan topyekün demokrasi güçlerini, gericilerle aynı dili kullanmakla suçlama silahını ele geçirdiklerini umarak rahatladılar.

Sosyal konumuna uygun düşen siyasal tutumu el yordamıyla arayanların görüş mesafesi, zaman zaman meteoroloji uzmanlarını bile telaşlandıracak ölçüde kısalır. Böylesi durumlarda «atla itin izi birbirine karıştığı» için dar görüşlülük, kendi izinden ayrılmamayı güvence saymaya başlar. Bu, onun sınıf düşmanı için de bir güvencedir çünkü, yeni araç ve yöntemleri arayacağı, iz girmemiş boş alan bulmakta zorluk çekmez. Düşmanın sesine göre rotasını tayin edenler, hem «ses illüzyonlarına» karşı savunmasız kalırlar, hem de ellerine tutuşturulmuş «olanaklarla» yetinmekten başka çare bulamazlar.

Sıkıyönetimi sadece bir araç olarak görüp, tutumunu bu aracı kullanan siyasal güçlerin kimliğine göre tespit edenler, son iki ay içinde yanıldıklarını görmüş olmalıdırlar. Araçların belli işlere göre şekillendiğini, örneğin; baltayla traş olunamayacağını, olmaya kalkanların ise ne duruma düşeceğini göremeyenler, yanılgılarının kefaretini tek başlarına ödemeyecekleri için, ayrıca vebal altına girerler.

Gericiler ve faşistler, sıkıyönetimden şikâyet ediyorlarsa bu, onların sıkıyönetime büyük umutlar beslemiş olmalarındandır. Onların feryadı, çıkarlarının *pratik* olarak dile gelişinden başka bir şey değildir. Demokrasi güçlerinin ise, yönetimlerin «sıkı» olanlarına karşı çıkışları, pratik bir sorun değil, demokratik hak ve özgürlüklerin korunmasına ilişkin ve *ilkesel* bir sorundur.

Burada görünen bir başka yanılgı da, demokratik hakların ve özgürlüklerin, kitlelerin doğrudan kendi meselesi olduğunun ve bu nedenle ancak kitlelerin elinde bulunan araçlarla korunabileceğinin gözardı edilmesidir. Hiç bir dönemde ve koşulda demokrasi mücadelesi parlamentoların sınırları içine sığmamıştır. Ve yine kitleler, bu mücadeleyi ne zaman üstlenmekten vazgeçmeye zorlanmışlarsa, bundan kazançlı çıkanlar demokrasi düşmanları olmuştur.

O halde, demokrasiyi tehdit eden güçlere karşı, onların tercihleriyle sınırlı bir alanda ve yine onların taktiklerine bakarak tutum almak, kendi amaçlarının gerektirdiği özgün araçlardan ve taktiklerden peşinen vazgeçmek anlamına gelir.

Sosyal demokrasi sıkıyönetime sarılırken kendisine şaşı bakanları da peşinden sürüklüyor. Ve bu nedenle demokrasi düşmanlığına iki aylık bir çek daha imzalanmıştır. CHP programının en «verimsiz» köşesine ekilen tohumlar yeşerip gelişiyor. Ve bu tohumlar arasında tüyü dökülmüş güvercinin şahin olma iştahıdır kabaran.

Bu nedenle, bugün kitleler için biraz zor olsa bile şahin gagasıyla güvercin tüyünün bir bedende birleşmesini yorumlamak, yarın bu «yaratik» kendisini kendi garip sesiyle ele verecektir.

Başbakan'ın «Olağanüstü Hal»leri Olağanlaştırma Özlemi Artıyor

Başbakan Bülent Ecevit, Yüksek Askerî Şûra'nın son toplantısında yaptığı konuşmada, iç güvenlik sorunları konusundakı görüşlerini yeni bir uslûpla dile getirdi. 1978 yılı boyunca sosyal demokrasi, gerici ve faşist güçlerin tertip ve provokasyonlarıyla, sıkıyönetimin gereğine inandırılmaya çalışılıyordu. 1979 yılına girilirken, sosyal demokrasinin büyük bir kesimi ile hükümet buna «ikna» edilebilmişti.

İki aylık sıkıyönetim uygulamaları ve bu dönemdeki faşist ve gerici çabalar, baskının dozunun artırılarak daha sıkı bir yönetimin zorunluluğuna topyekün inanılmasını sağlamaya yönelik olarak yoğunlaştırıldı. Bu konuda gerekli mesafenin alındığı söylenemez ve bu nedenle «sıkıyönetime karşıyız» gibi garip sesler duyulabiliyor! AP'den ve MHP'den gelen bu seslerin anlaşılır yanı vardır.

Ne ki, bu «karşı çıkışa» nispet, sıkıyönetime daha bir sarılmak isteyen sosyal demokrasinin ve destekçilerinin de tutumları anlaşılabilir nedenlere dayanıyor. Çünkü, 1978 yılı boyunca başkaları tarafından yaratılan «sosyal demokrasinin yüreğindeki inanç» şimdi kendi kendisini üretiyor ve güçlendiriyor. Hatta yönetimin «sıkısı» na inanmak noktasını da aşan gelişme şimdi, yasal düzenlemeler yoluyla «demokrasiyi koruma görevi»ni sosyal demokrasinin sırtından devralacak «yeni güçler» aramaya yönelmiş bulunuyor.

Başbakan, silahlı kuvvetlerin iç güvenlik alanında daha geniş katkıları olabileceğini savunuyor ve bunun için gerekli olan yasal düzenlemelerin geciktirilmeksizin yapılmasını istiyor. Eğer Başbakanın istediği olur ve silahlı kuvvetlerin iç güvenlik alanında sürekli ve yasal görevler alması sağlanırsa, hükümetin işlerinin daha da kolaylaşacağı umuluyor.

Doğrudur. Hükümetin değil ama, hükümetlerin işleri büyük ölçüde kolaylaşacaktır! Silahlı kuvvetlerin politik yaşam üzerindeki geleneksel «rüçhan hakkı» böylece yasal temellere kavuşacağından örneğin: AP'nin veya MHP'nin içinde yer alacakları bir hükümet işbaşına geldiğinde, demokratik hak ve özgürlüklere saldırırken daha güçlü araçları kullanma şansına sahip olacaklar ve bunun için politik geleceklerini tehlikeye atmaktan bir ölçüde kurtulmuş olacaklardır. Sosyal demokrasinin eliyle kavuşacak olduktan sonra, buna bugünden razı olacakları ve destek sağlayacakları da düşünülürse, Başbakan, bugünkü koşulların kendisine açtığı perspektifleri sonuna kadar değerlendirmek istemektedir!

Bu yoldan değil demokrasinin korunması, «sosyal demokrasinin demokrasisinin» de korunamayacağı geniş kitleler tarafından anlaşılmış bulunuyor.

IMF Kuşatması

Hükümet döviz darboğazından kurtulabilmek için en büyük ümitlerden biri olarak AET kasalarını görüyor. Sosyal demokrasi de, onlar da «demokrasi âşığı» olduktan ve her ikisi de «demokrasiyi koruma kaygusu» içinde bulunduktan sonra, umut beslemekte hiç bir sakınca yok! «Demokrasi anlayışında çakışan» bu ortak görüş, her nedense ekonomik anlayışta biraz zor çakışıyor! AET çevreleri yardım yapacaklarını, ama bunun için önce IMF ile anlaşılmış olması gereğini sık sık ve inatla tekrarlıyorlar.

Hükümet ise, IMF'ye boyun eğilmeyeceğini, hiç değilse bundan sonra eğilmeyeceğini anlatmak istercesine içerde «dik» durmaya çaba harcarken, öbür yandan yeni bir devalüasyonun ve «önlemler paketi»nin şartlarını olgunlaştırmaya çalışıyor. Bütçe hızla geçiyor ama, emekçi gelirlerinde bir artış öngörülmüyor. Petkim ürünlerine yüksek zamlar ve bunu zorunlu olarak izleyecek olan kuyruktaki zamlar... Tekelcilerin ısrarlı zorlamaları ve IMF ile anlaşıp «kredi itibarının yeniden kazanılması» yönünde eğilimler... Tütünde 103 lira maliyet ve 70 lira baş fiyat... Ekmekte 15 gram ağırlık azalması ve 11 kuruş fiyat artışı...

... Ve Maliye Bakanlığı heyetinin söz verdiği üzere %30'a yakın bir devalüasyon hazırlığı.

Önümüzdeki günlerde emekçilere hayatı daha çekilmez kılan saldırılar hem ekonomik ve hem de siyasal alanda yoğunlaşacak;

Böyle olmasını isteyenlerle istemeyenlerin mücadelesi de.

ASKERLİĞİN BEDELİ

Döviz sıkıntısının boyutlarını, yazılsa çizilse, kırk kez söylense, bu «küçük olay» kadar çarpıcı biçimde anlatmak olanağı yok. Bütün zorlamalara ve özendirmelere rağmen Türkiye'den yurtdışına çalışmaya giden işçiler kısa zamanda ve bizzat yaşıyarak, ekonominin basit yasalarını öğreniyorlar. Türkiye'ye döviz göndermiyorlar. Türkiye'nin son yıllarda iyiden iyiye kötüye giden ekonomik durumu paranın değerine ve paranın değeri de döviz girdilerine yansıyor. Avrupa'da çalışan işçilerden artık «döviz sızdırmaktan» veya «zorla» almaktan başka çözüm kalmadığını gören hükümet şimdi yeni yollar deniyor.

Ancak bu kez başvurulan araç biraz fazlaca hassas! 140 bin TL.'nin karşılığını döviz olarak ödiyen işçiler askerlik yapmıyacaklar. Böylece onlar bir «görevden» affolundukları için bunun «bedeli»ni ödemiş olacaklar.

Bu girişim eğer yasa olarak somutlanırsa bu, anayasanın eşitlik ilkesine temelden aykırı olacaktır. Anayasa Mahkemesinin bu yasayı mutlaka karşısında bulacağından ve iptal edeceğinden kuşku duyulamaz.

Bu, anılan «görev», yaptıran ve yapanlar açısından da yeni bir kimliğe bürünecektir. Döviz sıkıntısı hükümetleri ulusal çıkarlara aykırı tutum almaya «zorluyor». Döviz için ABD askeri üsleri yeniden açıldı. Iran'dan sökülen üslerin ve askeri aygıtların Türkiye'ye aktarılabileceğine dair eğilim ve umutlar ortalıkta dolaşıyor. IMF ne diyorsa iç ekonomi-politikada bu uygulanıyor.

Döviz karşılığı verebileceği ödünlerin sınırsız olduğu anlaşılanlara karşılık «görevi», satın alınacak bir görev olarak görenler çoğalacak!

Ama bütün bunlar, döviz düşkünlerinin yurtseverliğinin ölçüsünü ve bedelini açığa vurabilir sadece. Çünkü gerçek yurtseverliğin bedeli döviz değildir.

KÖY-KOOP Kongresi

Köy-Koop genel kurulu Ankara'da toplandı. Köy-Koop yönetimindeki süregelen anlaşmazlıkların, birliğin bu kongresinde bir çözüme kavuşacağı ve her şeyden önce, üretici köylülerin yararına olarak örgütsel birliğin titizlikle korunacağı bu kongrede, örgütün güçlenmesi ve genel demokratik halk hareketi içindeki konumunun sağlamlaşması doğrultusunda ileri adımlar atılacağı umulmaktadır.

TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz Köy-Koop genel kuruluna aşağıdaki mesajı gönderdi:

«Üretici köylülüğün örgütlenmesinde ileri bir adım olan Köy-Koop, bugün yurt çapında eriştiği yaygınlığıyla, köylülerin, aracı-tefeci sömürü ve baskısına karşı verdiği mücadelede önde gelen bir yer tutmaktadır. Her geçen gün emekçi köylülük kendi kurtuluşunun işçi sınıfıyla birlikte olacağını kavramakta ve daha geniş yığınlar halinde işçi sınıfımız etrafında saf tutmaktadır. Sosyalizme sempatinin köylerde hızla yaygınlaşması bu gerçeğin kanıtıdır.

Faşizm tehlikesinin günbegün daha ileri boyutlara vardığı şu dönemde demokrasi safları içinde, köylülüğün önde gelen temsilcisi örgütünüze önemli sorumluluk düşmektedir. «Faşizme karşı birlik» şiarı dört bir yanda yükselirken, Köy-Koop' un bu birliğin gerçekleşeceği demokrasi saflarında kararlı ve aktif olarak yer alacağına, bunun için de her şeyden önce kendi örgütsel birliğini gözü gibi koruyacağına güveniyoruz.

Köy-Koop'un önümüzdeki zor mücadele döneminde daha kararlı ve azimli olacağı inancıyla Genel Kurulunuza başarılar dilerim.»

Ahmet Kaçmaz
Türkiye Sosyalist İşçi Partisi
Genel Başkanı

Oda Kongreleri Yapılıyor

Teknik eleman meslek odalarının kongreleri yapılıyor. TMMOB'ye bağlı oda kongrelerinden inşaat, makine, elektrik, ziraat mühendisleri odaları kongreleri geçtiğimiz hafta içinde yapıldı. TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz Ziraat Mühendisleri Odası Kongresine aşağıdaki mesajı gönderdi:

«Faşist saldırganlığın her geçen gün daha pervasızlaştığı, anti-demokratik uygulamalara hız verildiği bu zor günlerde, demokrasiden yana olan herkesin önde gelen görevi, demokrasi güçlerinin iş ve eylem birliği için çaba sarfetmektir. Faşistler ve tüm gericiler halka eziyet etmeye devam edebiliyorlarsa, bunun başta gelen sebebi demokrasi saflarının dağınıklığıdır. Buna, sosyal demokrasinin, faşist cinayet odaklarına ilişmeyen tutarsız politikası eklenince, zorbalık daha bir cüretle tırmanmaktadır.

Büyük çoğunluğu emek gücünü satarak yaşayan teknik elemanlar, halkımızın mücadelesinin ön saflarında yer almayı başarmışlardır. İşçi sınıfının yolunu benimseyen Akın Özdemir kardeşimiz, bu gerçeğin en onurlu kanıtıdır. Onun anısı bizleri daha da yüreklendirmekte, teknik elemanların sorumluluklarını ve görevlerini daha bir şevkle omuzlayacaklarına inancımızı pekiştirmektedir.

Genel Kurulunuza başarılar dilerim.»

Ahmet Kaçmaz
Türkiye Sosyalist İşçi Partisi
Genel Başkanı

FAŞİZME KARŞI SANAT

TSİP MYK üyesi Tektaş Ağaoğlu 19 Şubat günü Adapazarı'nda TÖB-DER ve Türkiye Yazarlar Sendikası tarafından düzenlenen «Kültür Emperyalizmi ve Direniş Edebiyatı» konulu açık oturumda konuştu.

TYS üyesi Ataol Behramoğlu ve Aziz Çalışlar'ın da katıldıkları açık oturumda Tektaş Ağaoğlu, direniş edebiyatı deyiminin özünde faşizme karşı direnişi içerdiğini belirterek, faşizme ve onun ağababası emperyalizme karşı mücadelenin yalnız yurdumuzda değil, bütün dünyada ilerici, yurtsever, demokrat yazarların gündeminde olduğunu, bu nedenle bütün dünyada faşizmin baskı ve zulmünü sergileyen, içyüzünü ortaya seren edebiyat ürünlerinin verilmekte olduğunu söyledi.

Yurdumuzda, tırmanan faşizme karşı mücadelenin yansıra, faşizm işbirlikçisi gericiliğe ve demokrasi düşmanlığına karşı çıkmanın da, başta işçi sınıfı sosyalistleri olmak üzere tüm ilerici yazar ve edebiyatçıların ve sanatçıların eserlerinde işlemeleri gereken başlıca âcil konulardan biri olduğuna değinen Ağaoğlu, yazarları, hem çeşitli meslek örgütleri yoluyla, hem de doğrudan siyaset düzeyinde, faşizme ve faşizm işbirlikçilerinin tırmandırdıkları anti-demokratizme karşı ÖRGÜTLÜ ve aktif mücadele vermeye çağırdı.

Beş Yıllık Plan ve İşçiler

TRT'nin geçtiğimiz hafta düzenlediği ve çeşitli toplum kesimlerinin dördüncü beş yıllık kalkınma planı üzerine görüşlerini yansıtmayı amaçlayan bir program için, TRT yetkililerinin başvurusu üzerine TSİP Çankaya İlçe Başkanı Mehmet Yazırlı TRT'ye bir mülâkat vermiş ve işçilerin görüşlerini dile getirmiştir.

Aşağıda, Mehmet Yazırlı'nın TRT'ye verdiği mülâkatın tam metnini yayınlıyoruz.

«Genel anlamda, bir ülkenin ekonomik ve sosyal yaşamının belli dönemlerle planlanması ilkesel açıdan doğrudur ve sevindiricidir. Bu kapsamda planlı ekonomiye katılmaktayım. Yalnız planın bütününü okuyup değerlendirmek fırsatını henüz bulamadım. Ben, planın hazırlanış biçimindeki eksikliklere değinmek istiyorum.

Dördüncü beş yıllık kalkınma planı bütün toplum kesimlerini ilgilendirdiğine göre, ilk önce plan, taslak haline getirildikten sonra kamuoyunda tartışmaya açılmalıydı. Gelen eleştiri ve öneriler değerlendirilerek son şeklini alması gerekirdi. Bu yapılmamıştır ve büyük bir eksikliktir. Sosyal ve ekonomik hayatın planlı çalışmaya bağlanması önemli bir olaydır.

Ben, dördüncü beş yıllık planın çalışanlara ilişkin bölümlerini değerlendirmek istiyorum.

Çalışma hayatına ilişkin politikalar:

Ulusal gelirden kimlerin ne şekilde pay aldıklarını biliyoruz. Ve görüyoruz ki, ulusal gelir eşitsiz bir biçimde dağıtılmaktadır. Hemen bir rakam verecek olursak, Türkiye'de hanelerin yüzde 51'i ulusal gelirden yüzde 16 pay alırken, yüzde 7'si de, yüzde 31 pay alıyor. Bu eşitsizliğin düzeltilmesi gerekir.

Vergi düzenlemeleri:

Bugünkü vergi uygulaması genel anlamıyla çalışanların aleyhinedir. Örnek verecek olursak, 12474 lira brüt geliri olan bir işçi, D grubundan (iki çocuklu) vergi ödüyorsa, 344 lira mali denge vergisi, 51 lira pul parası ve 4470 lira gelir vergisi ödemektedir. Bu somut veri, işyerlerindeki hesap pusulalarından alınmıştır. Türkiye'de vergilerin yüzde 70'ine yakınını çalışanlar ödüyorlar. Diğer yüzde 30'a yakınını da diğer kesimler ödüyorlar.

(Devamı 14. Sayfada)

Saldırgan Çin Dersini Alacaktır

SELÇUK ÇALHAN

Yayılmacı ve hegemonyacı Pekin yönetimi Sosyalist Vietnam'a saldırdı. ÇHC'nin bu saldırısı maocu yönetiminin maceracı, saldırgan ve dünya barışı düşmanı olduğunu en somut bir şekilde gözler önüne seriyor.

Dünya emperyalist sistemi ve gericilikle kolkola giren Pekin yönetimi, emperyalizmin, sosyalist ülkelere karşı girişmekten korktuğu saldırıyı gerçekleştiriyor. Bilimsel sosyalizme ve enternasyonalizme ihanet eden bir çizginin nereye vardığını gösteren somut bir örnek, insanlık tarafından ibretle izleniyor.

ÇHC Başbakan yardımcısı Teng Hisao Ping, geçtiğimiz günlerde ABD'ni ziyaret etmiş ve saldırı emellerini Carter'e açıklamıştı. ABD yönetimi ise, ÇHC'nin bu açıklamaları karşısında sessiz kalmayı tercih etmişti. ÇHC'nin Vietnam'a saldırısının, hemen ABD gezisinin sonrasına rastlaması, Çin'in, «dostları» ile iyi bir uyum içinde olduğunu göstermektedir.

Pekin yönetimi yıllardan beri Güneydoğu Asya'da ve özellikle Vietnam'a karşı baskı ve santajlarını sürdürmekteydi. Çin bölgedeki yayılmacı ve hegemonyacı planlarının baş engeli olarak sosyalist Vietnam'ı görmekteydi. Geçtiğimiz ay Pekin çizgisinde hareket eden Kamboçya'nın gerici ve kanlı Pol Pot yönetiminin, Kamboçya emekçi halk güçleri tarafından devrilmesiyle, Çin'in korkusu büyümüştü. Çin'in Güneydoğu Asya'da büyük Han şovenizminin yayılmacı emellerini gerçekleştirmek için engel gördüğü Vietnam'ı «cezalandıracağını» söyleme nedeni buydu. Çin'in Vietnam'a saldırısı, yayılmacı emellerini gerçekleştirmek için dünya barışının bozulması pahasına, canice manevralardan çekinmeyeceğini göstermiştir.

Yüzyirmi yıldan beri Japon, Fransız ve ABD emperyalistlerine karşı yorulmaz bir mücadele veren yiğit Vietnam halkı, şimdi sosyalist vatanlarını saldırgan Çin'e karşı savunuyorlar. Vietnam halkı ABD emperyalizmine verdiği unutulmaz dersi, gerici Çin yöneticilerine de tattıracaktır.

Çin'in saldırısı tüm dünya barış güçleri tarafından nefretle kınanmıştır. Barıştan yana olan insanlık, hiç bir insani ve uluslararası kural tanımayan Çin'in karşısına dikilmiştir. Çin, yeryüzünde görülen bütün saldırganlar gibi, yapayalnız, kendi yayılmacı hülyalarıyla başbaşa kalmıştır. Bu, giderek daha derinden sarsılan Çin'in gerici yönetiminin çöküşünü hızlandıracak ve tarihsel olarak yokoluşlarının koşullarını hazırlayacaktır.

Günümüzde haksız savaşların geçici de olsa başarı kazanma şansları kalmamıştır. Çin, Vietnam'dan «toprak istemleri olmadığını» söylemesine rağmen, saldırısının üstünden bir hafta geçtiği halde, Vietnam'ın içlerine doğru girmeye çalışmaktadır. Bu da gösteriyor ki, Çin'in «cezalandırma» gerekçesi tipik bir maocu yalanından öte bir şey değildir.

Çin Vietnam topraklarından kendi isteğiyle çekilmeyecektir. Çin başta Vietnam halkı olmak üzere sosyalizm yandaşlarının da zorlamalarıyla Vietnam topraklarından sökülüp atılacaktır.

İKP Genel Sekreteri Berlinguer

İKP Demokratik Birlik Hükümeti İstiyor

İtalya'da komünistlerin desteğiyle iktidarda bulunan Hristiyon Demokrat hükümetin, komünistlerin desteğini çekmesi üzerine düşmesinden sonra başlayan siyasi bunalım sürmektedir. Hristiyan Demokratların hükümetten düşmelerinden sonra yeni hükümet kurma görevi Andreotti'ye verilmişti. Andoretti hükümet kurma çalışmalarında komünistlerin kesinlikle hükümete ortak edilmeyeceğini söylemişti. Daha sonra Sosyalist Parti de Andoretti'yi desteklemediğini açıklayınca Andoretti görevden çekilmişti.

İtalyan Komünist Partisi'nin Livorna'da toplanan kongresinde bir konuşma yapan genel Sekreter Berlinguer Hristiyan demokratların komünistlerin hükümete katılmalarına karşı çıktığı taktirde iki çözüm öne sürmüştür. Bunlardan birincisi, Koalisyon kurulması için Hristiyan demokrat olmayan bir kişinin görevlendirilmesi. İkincisi ise, Parlemento'da Hristiyan demokratların dışardan destekliyecekleri bir hükümetin kurulmasıdır.

Andoretti'nin istifasıyla kabine kurma görevi Cumhuriyeçi Partiden Giorgia La Malfa'ya verilmiştir. Bu görevin Cumhuriyetçi partiye verilmesi İKP'nin birinci önerisine uygun düşmektedir. Ancak Malfa'nın görüşmeleri sonucunda, içinde komünistlerin de bulunduğu bir hükümetin ortaya çıkması kadar, erken bir seçime gidilmesi olasılığı da bulunmaktadır.

Ancak görünen odur ki, bundan sonra İtalya'da işçi sınıfının toplum yaşamındaki etkinliği daha da artacak, Komünistlerin tercihleri dışında kalan siyasi alternatifler itibar görmeyecektir.

YENİDEN CAMP DAVID

Geçen yıl büyük bir gürültüyle başlatılan ve bir süre kesilen Mısır ile İsrail arasındaki görüşmeler tekrar başlatılmıştır. ABD usulü «barış» anlaşması olarak bilinen Camp David zirvelerinin ikincisi birincisine göre daha «ilginç» görünümlere bürünmektedir. Birinci Camp David görüşmeleri, ABD Başkanı Carter önderliğinde Mısır ve İsrail devlet başkanlarının katılmasıyla gerçekleşmiş ve bu görüşmelerin Ortadoğu'ya «barış» getireceği izlenimi verilmeye çalışılmıştı. Mısır ve İsrail, birinci Camp David görüşmelerinden, bir anlaşma imzalayarak ayrılmışlardı. Ancak, Kasım aylarında Sina, Şeria ve Gazze bölgelerinin durumu üzerine yeniden anlaşmazlıklar belirmiş, Mısır ve İsrail arasında sürdürülen görüşmeler çıkmaza girmişti.

Bunun üzerine ABD öncülüğünde yeni bir zirvenin yapılması gerektiğine taraflar ikna ettirilmişti. Geçtiğimiz günlerde İsrail heyetinin başında Dışişleri Bakanı Dayan, Mısır heyetinin başında Başbakan Halil olmak üzere, ABD Dışişleri Bakanı VANCE'ın arabuluculuk ettiği ikinci Camp David görüşmeleri yeniden başlamıştır.

İkinci Camp David görüşmelerini ilginç hale getiren en önemli etken, ABD emperyalizminin bölgedeki jandarması olan İran'da halk güçleri tarafından gerçekleştirilen devrim olmuştur. ABD bu bölgede önemli bir mevzisini kaybetmiştir.

Mısır'ın açıkgöz Cumhurbaşkanı Enver Sedat, emperyalizmin bu bölgede jandarmalığını yapabileceğini belirterek, buna karşılık ABD'den geniş çapta silah yardımı istediğini koşul olarak öne sürmüştür. Sedat'ın öne sürdüğü koşul ABD'ye 15 milyar dolara patlamaktadır. Fakat İsrail'in buna tepki duyacağı açıktır. İsrail yaptığı açıklamada ise, Mısır'la anlaşma sağlanırsa silah ithalatını %25 olarak kısacağını belirtmiştir. Bu da ABD silah tekellerini telaşlandırmıştır.

Bu tartışmaların ve yeni gelişmelerin doğrultusunda emperyalizm için İsrail ve Mısır'ın «barıştırılması» daha fazla önem taşımaktadır. Hele FKÖ'nün Yeni İran hükümetiyle yakın dostluk kurması ve işbirliğini geliştirmesi, Ortadoğu'da emperyalizm için tehlike demektir.

Diğer bir nokta da, İsrail'in

Şah'dan aldığı petrolü artık alamayacağı olgusudur. İsraille Mısır masaya otururlarken, İsrail'in elindeki kozlar Mısır'a göre bu kez daha azalmış bulunmaktadır. İsrail, Sina'yı Mısır'a verebileceğini, buna karşın Mısır'ın İsrail'e petrol garantisi vermesi gerektiğini ve ABD'nin de İsrail'e kesenin ağzını biraz daha açmasını istemektedir. Mısır ise Sedat'ın açıkladığı gibi, elindeki kozların artmasıyla «Sina bizimdir» diyebilmektedir.

İkinci Camp David görüşmeleriyle yeni bir çehreye bürünen Ortadoğu'daki ABD oyunu şimdi, ortaya çıkan yeni çelişkilerle karşı karşıya gelmiştir. Birinci Camp David görüşmelerinde ABD emperyalizminin Arap halklarını bölme ve Filistinlilerin kurtuluş mücadelesini engelleme mizanseni «beklenmedik» İran olayıyla olağanüstü boyutlara ulaşmıştır.

ABD emperyalizmi ikinci Camp David görüşmelerinde Ortadoğu'daki durumunu düzeltmek için Mısır ve İsrail'i, kendisinin vereceği ödünlerle uzlaştırmaya çalışacaktır. İran olayından yararlanmaya çalışan Mısır ve İsrail'in kaprislerinin tatmin edilmesi gerekmektedir. Mısır'ın jandarmalık arzusu da ancak, İsraille aralarında bir anlaşmayla mümkün olabilecektir. Fakat giderek karmaşıklaşan bu çelişkilerin içinden de kolayca çıkılamayacağı meydandadır.

Sandinista'nın Güç Denemesi

Nikaragua'nın köhne diktatörü Samoza'ya karşı geçtiğimiz hafta içinde, Sandino'nun ölüm yıldönümüne rastlayan günde ve onun adına, Sandinista gerillaları tarafından girişilen silahlı mücadele, halk güçlerinin yeni bir güç denemesi olarak değerlendirildi. Çünkü Samoza o denli yalnız ki, kendi ülkesinde bile, Şahın sürgündeki durumunu yaşıyor. Ancak helikopterle çıkılabilen kayalar üstündeki sarayına ABD'den akan doların da kökü kurudu. Bu nedenle kendisine Nikaragua halkının hazırladığı geleceği «tevekkülle» bekliyor.

Halk muhalefeti geniş bir cephe olarak direniyor ve Sandinista gerillalarının giriştiği son eylem, bu cephe'nin gücünü denemesi ve esas mücadelenin yeni biçimlerinin gündeme getirilmesi hazırlığı olarak görülebilir.

İRAN'DA ZAFER HALK GÜÇLERİNİN OLDU

İran'da Şah rejimine karşı sürdürülen kırk yıllık mücadele halk güçlerinin zaferiyle sonuçlandı. İran devrimi yakın tarihin, emperyalizme ve faşizme karşı verilen mücadelelerinin en önemlilerinden birini oluşturuyor. İran devrimi bir kez daha gösteriyor ki, örgütlü halk güçlerinin mücadelesinin önü alınamaz. İran halkının kararlı mücadelesi bir sel gibi, faşizmi ve emperyalizmi ülkeden silip süpürmüştür.

Dünya emperyalist sistemi ve gericilik en önemli mevzilerinin birinden sökülüp atılmıştır. Şimdi Iran'da uzun yıllar halka kan kusturan, işkenceler uygulayan ve hiç yıkılmayacakmış gibi görünen Şah rejiminin artıkları generaller, Savak ajanları, halk düşmanları tarihsel yalnızlıkları içinde ve idam mangalarının önünde günahlarının kefaretini ödüyorlar.

İran demokratik devrimini yaratan nesnel koşullar Şah rejiminin kokuşması ve tecrit olmasıdır. Şahı ayakta tutacak polis ve ordu desteğinden başka bir şey kalmamıştı. Şah rejimi emperyalizmin güdümünde yıllarca halka zorbalıktan başka bir şey vermemişti. Şahın onbeş yıl önce giriştiği «ak devrim», kopartılan tüm gürültülere rağmen halk kesimlerinin büyük bölümünü, bir avuç talancının zenginleşmesi pahasına zor yaşam koşulları içine sokmuştu. Emperyalizm işbirlikçisi, halk düşmanı Şah rejiminin uyguladığı baskı ve zulüm ve ulusal çıkarların ayaklar altına alınması, halk arasında giderek hoşnutsuzlukların artmasına neden olmuştu.

Şimdi İran'da çıkartılmak istenen iç savaş kısa bir sürede tesirsiz hale getirilmiştir. Kuşkusuz karşı devrim tehlikesi tümden ortadan kaldırılamamıştır. Savak artıkları ve Şah yanlısı askerler sabotajlar yapmakta, kışkırtıcılıklarına devam etmektedirler. Fakat karşı devrim giderek tasfiye edilmektedir. Ancak, karşı devrimcilerin kentlere nazaran daha bilinçsiz ve pasif olan kırsal bölgelerde mevzi hareketler tezgahlaması beklenebilir. Kırsal kesimlerin üzerine ağırlık verilmesi ve bir an önce demokratik devrimin yaygınlaştırılması, karşı devrimin bu şansını ortadan kaldıracaktır. (Portekiz Demokratik Devrimin gerilemesinde emperyalizmin kışkırtma alanı olarak kırsal bölgeleri seçmesi ve bunda başarılı olması hatırlanmalıdır.)

İran'da 11 Şubat Demokratik Devrimiyle yeni bir dönem başlamıştır.

Dinci görünüm altındaki bağımsızlık, demokrasi ve ilerleme hareketi sevindirici bir şekilde yol almaya başlamıştır. SAVAK dağıtılmış, ordu tekrar düzenlenmeye başlamış, yeni bir devlet yönetimi kurulması çalışmaları hızlanmış, danışmanlar sınır dışı edilmeye başlanmıştır. Son olarak FKÖ lideri Yaser Arafat'ın İran'ı ziyaret etmesi İsrail elçiliğinin tüm mal varlığıyla FKÖ'ye verilmesi, anti-emperyalist dayanışmanın güzel bir örneği olmuştur. İran demokratik devriminin başarısı, Ortadoğu'da güçler dengesini ilerici güçler lehine değiştirmiştir.

Halk güçleri açısından bugünkü mevzilerin, serüvenlere kurban edilmeden korunması ve elbirliğiyle geliştirilmesi büyük önem taşıyor. Bu ve mücadelenin gelecekte alacağı biçimler ise büyük ölçüde, İran'da kurulacak olan demokrasinin niteliğine ve işçi sınıfı siyasi hareketinin konumuna bağlı olacaktır. Ayrıca İran, çözüm bekliyen belli ulusal sorunlarla da karşı karşıyadır. Ve problemlerin demokratik çözümü İran'ı barış güçlerinin sağlam mevzilerinden biri haline getirirken, aksi uygulamalar, burjuva çerçevede sıkışıp kalan dar reformcu görüşlerin peşine gidilmesi ve hepsinden önemlisi, işçi hareketinin önüne demokratik ve siyasal engeller çıkarılması, mücadeleyi başka zeminlere ve boyutlara kaydıracaktır. Topyekün halk güçlerinin çıkarlarıyla bu aşamada mutlak uyuşan işçi sınıfının çıkarları arasına çomak sokmaya çalışacak olanlar, iktidarda olsalar bile, ilerlemenin önünü tıkamaya güç yetiremiyeceklerdir.

İran'da halkın demokratik özlem ve taleplerinin önüne engel çıkarmak yönünde başgösteren eğilimler ve hareketler kitlesel gücün serüvenciliğe sürüklenmeden karşı koymasıyla yenilecek, ilerleme doğrultusunda yol alınacaktır.

Pekin Yönetimi İnsanlık ve Ta

Gerici Pekin yönetiminin Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'ne karşı yüzbinlerce kişilik askeri kuvvetle giriştiği saldırı Vietnam halkının savaş cephesinde kahramanca direnişiyle karşılaşırken, dünyamızın barış ve sosyalizm güçleri de ÇHC' nin yayılmacı ve militarist politikasını şiddetle protesto ettiler.

Çin'in Vietnam'a karşı başlattığı savaş esas olarak Sosyalist Vietnam'ın egemenliğine, toprak bütünlüğüne ve bağımsızlığına karşı yönelmiş olmakla birlikte, hem bölgesel düzeyde barış ve güvenliği çiğneyen, hem de dünya barışını tehdit eden bir girişimdir.

ÇHC YÖNETİMİNİN YAYILMACI KARAKTERİ

Dış politikası Büyük Han Şovenizmi üzerinde yükselen Maoculuğun bugünkü baş temsilcileri olan Hua Kuo Feng - Teng Hsiao Ping kiliği ÇHC'nin yayılmacı emellerini gerçekleştirme sevdasındadırlar.

Bilindiği gibi, 1975 başlarında Güney Vietnam'ın tamamı Amerikan emperyalizminin çizmelerinden kurtarılmak üzere iken Çin, Vietnam'ın doğusunda bulunan ve Güney Vietnam'ın işbirlikçi rejiminin kontrolündeki takımadaları işgal etmişti. Güney Vietnam kurtarıldıktan ve ülkenin toprak bütünlüğü, Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti olarak sağlandıktan sonra, Maocu Pekin yönetimi bu adaları boşaltmayıp, tam tersine, Sosyalist Vietnam'a iade edilmesi gereken bu adalar üzerine ÇHC yöneticileri askeri üsler kurmuşlardı.

Çin'in Vietnam'a karşı yoğun bir askeri harekata kalkışarak Vietnam topraklarına girmesi, Pekin'deki maocu yönetimin yeni yayılma özlemlerinin somut bir göstergesidir.

ÇHC'NİN MİLİTARİZMİ VE SAVAŞ KUNDAKÇILIĞI

Yayılmacılığın ikiz kardeşi de hiç kuşkusuz militarizmdir. Pekin'deki gerici diktatörlük, uzun yıllardır ekonomisini askerileştirmekte ve yoğun bir şekilde savaş hazırlıkları yapmaktaydı.

Maocu yönetimin ülkeyi militaristleştirme girişimleri, tıpkı Pentagon şefleri ve NATO komutanları gibi, «Sovyet tehdidi» yalanıyla kamufle edilmekteydi.

1950 sonlarında Çin'de esmeye başlayan anti-Sovyet rüzgarlar, hatırlanacağı gibi SSCB'yi «revizyonizm» ile suçluyor ve buna ana gerekçe olarak «SSCB'nin emperyalizme karşı bir termonükleer savaşı göze almaması» gösteriliyordu. Mao'nun «Ya devrim savaşı önler, ya da savaş devrime yol açar» şeklindeki ünlü tekerlemesi, Pekinli şeflerin savaşçı, maceracı ve militarist karakterinin en önemli simgelerindendi. Çin yöneticileri, Sovyetler Birliği'ne yöneltikleri «eleştirilerde» «Dünya devrimi» için bir savaşın göze alınmasını öneriyorlar ve bu amaçla milyonlarca insanın ölmesinde sakınca bulunmadığını belirtiyorlardı.

Mao ve şürekâsının açtığı bu barış düşmanı yolda ilerleyen Çin yöneticileri, kendi bencil emelleri için dünyayı kana ve ateşe bulamaktan çekinmeyeceklerini gösterdiler.

Gene Pekin'li gericiler, emperyalizmin saldırı paktı NATO'yu savunarak, ABD'nin korkunç imha silahı Nötron bombasını destekleyerek, Pentagon militarizmini daha çok silahlanmaya çağırarak, dünya barışına ve insanlığın güvenliğine karşı ne denli karanlık emeller güttüklerini her fırsatta kanıtlıyorlardı.

Ve bu barış aleyhtarı, savaş yanlısı politikayla ÇHC yöneticiler, SSCB ile ABD arasında, sosyalist sistemle kapitalist blok arasında uluslararası gerginliği arttırmak, ve böyle bir kargaşadan yararlanarak kendisine birtakım «avantajlar» sağlamak istemektedir. Maocu yönetimin gerici politikası, Sovyetler Birliği'ne ve dünya sosyalizmine karşı emperyalist - militarist emelleri kışkırtarak, yeryüzünde anti-Sovyetizmi ve sosyalist sistem düşmanlığını körükleyerek dünya barışını tehlikeye sokmaktadır.

ÇHC'nin kalabalık bir orduyla Vietnam'a karşı başlattığı saldırı da maoculuğun bu emellerinin yeni bir yansımasından başka birşey değildir.

AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN «ÇİN KARTI»

Gerici Pekin yönetiminin izlediği bu tehlikeli politika hiç kuşkusuz Amerikan emperyalizminin ve özellikle onun en gerici, en militarist kanadı olan Pentagon şeflerinin özlemlerine uygun düşmektedir.

Pentagon militarizmi, Sovyetler Birliği'ne ve dünya sosyalizmine karşı «Çin kartı»nı oynamak sevdasına düşmüşlerdir. Günümüzde emperyalizmin aleyhine ve dünya devrimci sürecinin lehine önemli değişmeler gösteren dünya güçler dengesinde gerileyen emperyalizm, uluslararası gericiliğin saflarındaki ÇHC yönetimini kullanmak niyetindedir. Böylelikle, Çin'in Sovyetler Birliği'ne ve dünya sosyalist sistemine karşı güttüğü düşmanlık politikasını şiddetlendirmek, ÇHC ile dünya sosyalist sistemi arasındaki gerginliği tırmandırmak, ABD'nin aranış içinde olduğu «yeni bir güçler dengesi»nin can alıcı bir halkasını oluşturmaktadır.

Böylelikle, sosyalist sistem ile kapitalist dünya arasındaki gerginliği arttırmaya çalışan ÇHC'nin gerici ve barış düşmanı politikalarına karşılık, ABD emperyalizmi de Çin ile dünya sosyalist topluluğu arasındaki gerginliği arttırarak kendine özgü birtakım hesaplar yapmaktadır.

Bu şekilde, gerici Çin yöneticileri akılları sıra ABD'yi sosyalist topluluğa karşı kullanmak isterlerken, ABD de sosyalist sisteme karşı Çin'i kullanmak çabası içindedir.

Bu karşılıklı kullanma «taktikleri», sonuçta ÇHC şefleri ile Beyaz Saray yöneticilerini Pentagon militarizminin çıkarları doğrultusunda buluşturmuştur. Bir başka deyimle, sosyalist dünyadan uzun yıllardır kendisini tecrit etmiş olan ÇHC, bugün emperyalizmin kucağına düşmüş, onun eteğine sarılmak durumunda kalmıştır.

Böylelikle, ABD ve ÇHC, anti-Sovyetizm ve barış dümanlığı temelinde kol kola girerken, ÇHC yöneticileri emperyalizmin değirmenine su taşımaktan başka birşey yapmamaktadırlar.

BEYAZ SARAY'IN İKİYÜZLÜ POLİTİKASI

Çin'in Vietnam'a saldırısında Pekin gericiliğinin yanısıra Amerikan emperyalizmi de suçludur. Çünkü bu saldırı ÇHC birinci başbakan yardımcısı Teng Hsiao Ping'in ABD ve Japonya gezisinden sonra başlatılmıştır Üstelik de Teng, bu gezi sırasında «Viemnam'ı cezalandırmaktan» sözetmiştir. Bu sözlerin bir rastlantı olmadığı açıktır. Teng, Pentagon'dan aldığı yeşil ışık üzerine Vietnam'a saldırma cesaretini kendisinde bulmuştur.

TSİP ÇİN'in SALDIRISINI PROTESTO ETTİ

19 Şubat 1979

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu Çin'in Vietnam'a karşı başlattığı savaş hakkında şunları söylemiştir:

«ÇHC'nin sosyalist Vietnam'a karşı başlattığı savaş gerici ve saldırgan Pekin yönetiminin maceracı ve yayılmacı karakterinin bir yansıması olduğu kadar, maoculuğun dünya barışı için ne denli tehlikeli olduğunu da kanıtlamaktadır.

Dünya sosyalizmine ve barışına karşı «Çin kartını» oynamak isteyen Amerikan emperyalizminin yaptığı kışkırtmalardan ve izlediği tehlikeli politikadan destek alarak şımaran Pekin yönetimi, her türlü uluslararası ilkeyi pervasızca çiğnemekte, sadece bölgenin değil, tüm dünyanın barış ve güvenliğini de sorumsuzca tehlikeye sokmaktadır.

Bugüne değin, Japon, Fransız ve Amerikan emperyalizmine karşı yorulmak bilmez bir savaş veren Vietnam halkı, bugün de Çin istilacılarına karşı savaşmaktadır. Pekinli yöneticiler, Hindiçini'yi tarih boyunca yutmak isteyen Büyük Han şovenizminin yayılmacı emellerini sürdürmekle tüm dünya barış güçlerinin tepkisini çekmiştir.

Uluslararası anlaşmazlıkların zora başvurmaksızın barışçı yollardan çözümlenmesini savunan Partimiz, bu saldırıyı protesto ederken, Çin'in geri çekilmesi için tüm dünya barış güçlerine ve Birleşmiş Milletler'e görev düştüğünü belirtir.»

Öte yandan ÇHC'nin Ankara Büyükelçiliğine bir kınama telgrafı gönderen TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz şöyle demiştir:

«Hükümetinizin Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'ne karşı başlattığı savaş tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de barış ve sosyalizm güçleri tarafından tepkiyle karşılanmıştır.

Uluslar arasındaki anlaşmazlıkların zor kullanmadan, barışçıl yöntemlerle çözümlenmesini kararlıca savunan Partimiz, Çin Halk Cumhuriyetinin giriştiği harekatı bölge güvenliğini tahrip ve dünya barışını tehdit eden, uluslararası kuralları çiğneyen bir saldırı olarak niteler.

ÇHC, izlediği tehlikeli ve maceracı politika ile insanlık ve tarih karşısında suçlu durumdadır.

Bu haksız savaşa derhal son verilerek, askerlerinizin geri çekilmesini ve Birleşmiş Milletler ilkelerine uyulmasını diliyoruz. Aksi halde dünyamızın barış, bağımsızlık ve sosyalizm güçleri bu tutumunuzu bağışlamayacaklardır.»

...ih Önünde Suçludur

Böylelikle, ABD yöneticileri Sovyetler Birliği'ne ve dünya sosyalist topluluğuna karşı maocu Çin'i kullanmak yolunda bir adım atmışlardır. Vietnam'a yönelen saldırı, gerçekte ABD'nin ÇHC'yi piyon gibi öne sürerek Sovyetler Birliği'ne ve tüm dünya sosyalist sistemine karşı yeni bir gerilim yaratma manevrasıdır.

Beyaz Saray, ÇHC'nin Vietnam'a saldırmasına sözde karşı çıkarak iki yüzlü karakterini bir kez daha sergilemiştir. Çünkü ABD, bu yeni politikanın mimarı olarak Çin'e böyle bir saldırı için cesaret vermiştir ve gerçekte bu saldırıdan pek de memnun olmuştur.

DÜNYA BARIŞINA YÖNELEN TEHLİKE: ÇHC - ABD İŞBİRLİĞİ

Gerek gerici ÇHC yöneticileri, gerekse ABD emperyalizmi son derece tehlikeli bir oyunun içine girmişlerdir. ABD, dünya sosyalizmine karşı Çin'i kullanmak isterken, gerçekte ateşle oynamaktadır. Hatırlanacağı gibi, Anglo-Sakson emperyalizmi İkinci Dünya Savaşı öncesinde Sovyetler Birliği'ne karşı Hitler kozunu oynamak istemişler, Nazizmin Almanya'da güçlenmesine ve ülkeyi militaristleştirmesine göz yummuşlardır. Sonuçta ise Nazi emperyalizmi tüm dünyayı kana, ateşe ve gözyaşına boğmuş, bizzat ABD, İngiltere, Fransa gibi ülkeler de bu savaşın acılarını çekmişlerdir.

Böylece, dünya barışının en azılı düşmanı olan Pentagon militarizmi, gene barışın bir başka azılı düşmanı olan ÇHC'yi öne sürerken, tüm insanlığın güvenliğiyle ve dünya barışıyla tehlikeli bir şekilde oynamaktadır. Bu nedenle her iki devlet de insanlık ve tarih önünde suçludurlar.

KAMPUÇİA PAZARLIK MASASINA GETİRİLMEK İSTENİYOR

ABD ile ÇHC arasındaki işbirliği, Amerikan emperyalizminin dilinde «Çinhindi sorunu» şeklinde ifadesini bulmaktadır.

ABD, meseleyi Birleşmiş Milletler (Güvenlik Konseyi'ne) «Çinhindi sorunu» diye götürmüştür. Oysa bu, Çin'in Vietnam'a açık saldırısı olan olayı gözden gizlemek böylelikle eşyayı adıyla çağırmamak tutumudur. Yine bu tutum Çin-Vietnam sorununu Kampuçia ile birlikte ele alarak genel bir «Çinhindi sorunu» yaratmak ve Kampuçia'nın sosyalist yönetimine karşı gerici bir komplo tezgahlamak isteyen ABD ve ÇHC çıkarlarını bir kez daha somutlamaktadır.

Kampuçia'da üç milyon insanın kanına giren devrik Pol Pot-Ieng Sary kliğini yeniden ve dış güçlerin müdahelesi ile işbaşına getirmek ve bu amaçla sosyalist yönetimi devirmek isteyen ÇHC ile ABD, Çin'in Vietnam'a saldırısından böyle bir medet de ummakta, bu nedenle Çin'in Vietnam'a saldırısını, Kampuçia olaylarıyla birlikte ele almaktadırlar.

Salt bu tutum bile Amerikan emperyalizminin ÇHC ile işbirliğini ve ikiyüzlü siyasetini kanıtlamaya yeter. Emperyalistler tarafından tek bir sorun gibi gösterilmek istenen olaylar, gerçekte birbirinden farklı iki ayrı olaydır. Birisi, Kampuçia'daki halk devrimi, ülkenin bir iç sorunudur. Diğeri ise, Çin'in egemen Vietnam'a karşı yönelttiği açık bir işgal ve istila hareketidir.

Kampuçia'daki gerici ve kanlı rejimin yıkılmasından rahatsız olan Pekin'li ve ABL'li şefler, Çin'in Vietnam'a saldırmasıyla bölgede barış ve güvenliği pervasızca çiğnemişlerdir. Amaçları, egemen Kamboçya'nın sosyalizm ve barış yolundaki atılımını önlemek, hiç değilse Kamboçya'nın hükümranlığını «pazarlık masasına» getirmektir.

DÜNYA HALKLARI SOSYALIST VİETNAM'IN YANINDADIR

Bugün dünyanın her yanında, işçi sınıfı başta olmak üzere dünya halkları, sosyalist güçler ve tüm barışseverler Çin'in Vietnam'a saldırısını protesto ediyorlar. Pekin yönetiminin militarist emellerine karşı Vietnam ulusunu destekliyorlar. Ve dünya sosyalizm güçleri, tüm barışseverleri, Maocu Pekin yönetiminin sadece dünya sosyalizmine ve barışına karşı değil, aynı zamanda Çin halkına da ihanet içinde olduklarının bilincini taşıyorlar.

Çünkü, Çin halkının ihtiyacı savaş değil barıştır. Barış, tüm dünya halklarının çıkarına olduğu gibi, Çin halkının da çıkarına tümüyle uygun düşmektedir.

Çin'i maceradan maceraya sürükleyen ve ülkeyi geri kalmışlık pençesinden kurtarmayan, askeri harcamalara büyük fonlar ayıran, Çin halkını sosyalist dünyadan ve ilerici ülkelerden tecrit eden gerici Pekin yönetimi kendi tarihsel ihanetiyle birlikte yıkılıp gidecektir.

Bundan kimsenin kuşukusu olmasın.

TSİP: «Tüm Dünya Barış ve Sosyalizm Güçleri Vietnam'ın Yanındadır»

«Türkiye Sosyalist Işçi Partisi Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu Sosyalist Gençler Birliğinin Mersin'de düzenlediği bir kapalı salon toplantısında yaptığı konuşmada Çin'in Vietnam'a karşı giriştiği saldırıyı eleştirmiş ve özetle şunları söylemiştir:

«Dünya güçler dengesinin emperyalizm aleyhine hızla değiştiği, barış ve sosyalizm güçlerinin büyük ilerlemeler kaydettiği günümüzde ABD yönetimi kendisine yeni bir müttefik bularak ateşle oynamaya başlamıştır. Emperyalistler ile her alanda işbirliğine giren Pekin yönetimi, defalarca belirttiğimiz gibi dünya barışı için büyük bir tehlikedir.

Nitekim ÇHC yönetiminin Vietnam'a karşı başlattığı yoğun askeri harekat, Pekin'deki gerici diktatörlüğün sadece maceracı karakterini değil, aynı zamanda onun Büyük Han Şovenizmi temelleri üzerinde yükselen hegemonyacı ve yayılmacı emellerini de göstermektedir. Uzun yıllardır ekonomisini militaristleştiren ve dünya barışına karşı önemsenecek bir tehlike oluşturan ÇHC, Vietnam'a saldırmakla tarih ve insanlık önünde büyük bir suç işlemiştir.

Ama bu saldırının tek suçlusu ÇHC değildir. Amerikan emperyalizmi böyle bir saldırıyı teşvik etmiş ve ondan kendi emperyalist emelleri için çeşitli yararlar ummuştur. Teng Hsiao-Ping'in ABD gezisi sırasında Vietnam'a açık tehditler yönelttiği hatırlardadır. Çin saldırısının bu geziyi izleyen günlerde başlatılması ABD'nin bu olaydaki suç ortaklığının önemli bir kanıtıdır.

Tüm dünya barış güçleri, Vietnam'ın egemenliğine, toprak bütünlüğüne ve bağımsızlığına karşı girişilen bu saldırıyı tepkiyle karşılamışlardır. Militarist Pekin yönetimi askerlerini Vietnam'dan çekmeli, uluslararası kurallara ve BM ilkelerine uymalıdır.»

Sıkıyönetimin 2 Aylık Uygulamaları

DERNEK VE SİYASİ ÇALIŞMALAR ÜZERİNE UYGULAMALAR

27 Aralık 1978: Erzincan, Sivas, Erzurum, Kars illerinde dernek çalışmaları, toplantı gösteri ve yürüyüşler yasaklandı.

5 Ocak 1979: Kahraman Maraş'ta bütün dernek faaliyetleri sıkıyönetim komutanlığınca yasaklandı.

7 Ocak 1979: İstanbul'da bir derneği basan sıkıyönetim yetkilileri 19 öğrenciyi gözaltına aldılar.

15 Ocak 1979: Adana'da biri kültür derneği ve biri halk odası olmak üzere iki derneğin faaliyeti sıkıyönetimce süresiz durduruldu.

22 Ocak 1979: Adana sıkıyönetim komutanlığı Siverek İşçi - Köylü Dayanışma Derneği, Adana Emek Halkodası, Adana Dumlupınar Halk Kültür Derneğini sıkıyönetim süresince kapattığını açıkladı.

26 Ocak 1979: Ankara sıkıyönetim komutanlığı POL-DER'i süresiz olarak faaliyetten menettiğini açıkladı.

29 Ocak 1979: Ankara'da TSİP afişi astığı için gözaltına alınan Mehmet Karadağ, sıkıyönetim mahkemesi tarafından 10 ay hapis ve 416 lira para cezasına çarptırıldı.

21 Şubat 1979: Ankara sıkıyönetim komutanlığınca TÖB-DER genel merkezinde arama yapıldı ve bazı yayınlara el kondu. TÖB-DER genel başkanı Gültekin Gazioğlu ve genel sekreteri sıkıyönetimce gözaltına alındılar.

YAYINLAR ÜZERİNE SIKIYÖNETİM UYGULMALARI

5 Ocak 1979: Ankara'da Zafer Çarşısı'nda sol yayınlar satan kitapçılarda yapılan aramalarda çok sayıda sol yayına el kondu. 34 kişi sıkıyönetimce gözaltına alındı.

18 Ocak 1979: Devrimci Yol, Devrimci Halkın Birliği, Kurtuluş, Halkın Kurtuluşu adlı dergilerin, Adana, Gaziantep, Urfa, Maraş illerinde, basımı, dağıtımı, bulundurulması sıkıyönetim komutanlığınca yasaklandı.

19 Ocak 1979: İstanbul Sıkıyönetim komutanlığı Devrimci Halk Kültür Derneği'nin faaliyetlerini sıkıyönetim süresince yasakladı. Komutanlık, ayrıca Roja Welat, Kawa, Devrimci Halkın Birliği, Devrimci Yol, Kurtuluş adlı dergilerin İstanbul ili sınırları içinde basımını, dağıtımını ve bulundurulmasını yasakladı.

20 Ocak 1979: Hergün gazetesi yazıişleri müdürü ile aynı gazetenin yazarı Hacıeminoğlu sıkıyönetim mahkemesi tarafından tutuklandılar. İstanbul sıkıyönetim komutanlığı ayrıca 687 kişi hakkında yasal soruşturma açıldığını açıkladı.

21 Ocak 1979: Halkın Birliği, Rizgari, Partizan dergileriyle, başka sıkıyönetim komutanlıklarınca önceden yasaklanmış olan dergilerin Kars ve Erzurum illerinde, basımı, dağıtımı, satımı ve bulundurulması yasaklandı.

24 Ocak 1979: İstanbul sıkıyönetim komutanlığı Özgürlük Yolu, Devrimci Proletarya, Ürün, Savaş Yolu, Bora adındaki yayınların İstanbul il sınırları içinde basımını, dağıtımını, satışını ve bulundurulmasını yasakladı.

28 Ocak 1979: Yeşilköy Havaalanında, çeşitli illere gönderilmekte olan külliyetli miktarda sol yayına İstanbul sıkıyönetim komutanlığınca el konuldu.

8 Şubat 1979: İstanbul sıkıyönetim komutanlığı, Devrimci Gençlik, Dev-Genç, İlerici Yurtsever Gençlik, Sürekli Devrim, Bağımsız Türkiye adındaki dergi ve gazetelerin İstanbul ili dahilinde basımını, yayınını, dağıtımını, taşınmasını ve bulundurulmasını yasakladı.

17 Şubat 1979: İstanbul sıkıyönetim komutanlığı Kitle, Genç Sosyalist, Genç Öncü dergilerinin İstanbul ili dahilinde basım, yayın, dağıtım, taşıma ve bulundurulmasını yasakladı.

TUTUKLAMALAR VE MAHKUMİYET KARARLARI

28 Aralık 1978: İstanbul'da sıkıyönetim yasaklarına uymadığı açıklanan 53 kişi, sıkıyönetimce gözaltına alındı.

29 Aralık 1978: Sıkıyönetimi ilgilendiren olaylardan açılmış olan ve sivil mahkemelerde devam etmekte olan davaların sıkıyönetim komutanlıklarına dev redileceği açıklandı.

3 Ocak 1979: İstanbul sıkıyönetim komutanlığı, sıkıyönetim yasaklarına uymadığı gerekçesiyle 76 kişiyi gözaltına aldı.

3 Ocak 1979: Ankara'da 7 sağ görüşlü silahlı eylemci, sıkıyönetim tarafından tutuklandı.

4 Ocak 1979: Ankara'da, sıkıyönetime karşı olduklarını açıkladıkları gerekçesiyle üç sol görüşlü öğrenci gözaltına alındı.

10 Ocak 1979: Sivas'ın Kangal ilçesinde sıkıyönetim yasaklarına uymayan sağ görüşlü 9 öğrenci gözaltına alındı.

15 Ocak 1979: Sıkıyönetim bildirisinin televizyonun akşam haberlerinde yayınlanmadığı gerekçesiyle, TRT haber dairesi başkanı ve iki arkadaşı Ankara sıkıyönetim komutanlığınca göz altına alındı.

18 Ocak 1979: İstanbul Kâğıthane semtinde sol görüşlü öğrencilerin kaldığı bir eve karşı sıkıyönetimce başlatılan askeri operasyon sonunda 5 kişi gözaltına alındı.

19 Ocak 1979: İstanbul 1 numaralı sıkıyönetim mahkemesi el ilanı dağıtan iki sol görüşlü öğrenciyi birer ay hapse mahkum etti.

23 Ocak 1979: Erzurum ve Kars illeri sıkıyönetim komutanlığı, 11 kişinin tutuklandığını, 27 kişinin gözaltına alındığını ve 1118 kişi hakkında yasal koğuşturma yapıldığını açıkladı.

31 Ocak 1979: ÜGD İstanbul Şubesi Başkanı Recep Öztürk sıkıyönetim mahkemesi tarafından tutuklandı.

5 Şubat 1979: Yasaklanmış yayın taşıdığı için İstanbul sıkıyönetim mahkemesi sol görüşlü bir öğrenci bir ay, eğitimi engelledikleri gerekçesiyle de yine sol görüşlü iki öğrenci 20'şer ay hapis cezasına çarptırıldı.

8 Şubat 1979: İstanbul'da yapılmakta olan Tekstil Sendikası Genel Kurulu'nda, sıkıyönetime karşı bir karar önergesini divana sunmak için hazırlayan üç delege, ihbar üzerine sıkıyönetim komutanlığınca gözaltına alındı.

12 Şubat 1979: Tiyatro sanatçısı Müjdat Gezen sıkıyönetim tarafından gözaltına alındı. Gezen, kendisine işkence yapıldığı gerekçesiyle davacı olduğunu belirtti. Bu arada Müjdat Gezen'in fotoğrafını çekmek isteyen gazeteciler tartaklandı.

DEMOKRATİK HAKLARIN KULLANILMASINA İLİŞKİN UYGULAMALAR

27 Aralık 1978: İstanbul'da toplantı, gösteri ve yürüyüşler izne bağlanırken, duvarlara yazı yazmak, afiş asmak gibi faaliyetler yasaklandı. Sıkıyönetim ilan edilen bütün illerde dernek kurmak izne bağlandı.

30 Aralık 1978: Sıkıyönetim görevlilerinin gerektiğinde silah kullanma yetkisine sahip bulundukları belirtildi. Sıkıyönetim uygulamalarından olmak üzere kimlik kontrolü ve aramalar, seri halde yoğunlaştırıldı.

1 Ocak 1979: Melih Çetin «dur» uyarısına uymadığı gerekçesiyle İstanbul sıkıyönetim görevlilerince arkasından açılan ateşle vuruldu.

1 Ocak 1979: İstanbul'da derneklerin bütün faaliyetleri sıkıyönetim yasakları içine alındı. Erzurum ve Kars illeri sıkıyönetim komutanlığı öğrencilerin okul içi tüm demokratik faaliyetlerini yasaklayan bir bildiri yayınladı.

4 Ocak 1979: DİSK, Kahraman Maraş olaylarını protesto için bütün işyerlerinde 5 dakikalık saygı duruşunda bulundu.

5 Ocak 1979: Karaköy vapur iskelesinde askeri inzibatlar bir öğrenciyi vurdu. Vapuru işgal ettikleri ileri sürülen sol görüşlü 37 öğrenci, sıkıyönetim tarafından gözaltına alındı.

5 Ocak 1979: Kars Ticaret Lisesinde DİSK'in 5 dakikalık saygı duruşuna katıldıkları için 31 öğrenci sıkıyönetim tarafından gözaltına alındı.

8 Ocak 1979: Erzurum ve Kars illeri sıkıyönetim komutanlığı, cenaze törenlerinin yasaklandığını açıkladı.

8 Şubat 1979: İstanbul sıkıyönetim komutanlığı, yayınladığı bir bildiri ile, eğlence yerlerini saat 01'den itibaren açık tutmanın yasaklandığını belirtti.

İki ay daha uzatılan sıkıyönetimin geçmişi bu. Demokrasi güçleri açısından geleceğinin de büyük önem taşıdığı açıkça anlaşılmaktadır.

Yurtdışındaki Şili'li Demokratik Silahlı Kuvvetler Örgütü Başkanı Sergio Poblete ile Ropörtaj

Sergio Poblete, Allende döneminde Şili hava kuvvetlerinde generaldi. Pinochet Cuntası tarafından tutuklandı. 14 ay siyasi ve askeri mahkum olarak faşizmin zindanlarında tutuldu. İki yıl önce Şili vatandaşlığından çıkarılmış bulunuyor ve halen Belçika'da sürgünde yaşıyor. Yurtdışındaki Şili'li Demokratik Silahlı Kuvvetler Örgütü başkanlığını yapıyor.

Şili Halkıyla dayanışma olarak her yıl yapılan ve bu yıl da, DİSK'in talebi üzerine Türkiye'de gerçekleştirilen Uluslararası İşçi Dayanışması Forumu'na katılmak üzere İstanbul'a gelen Sergio Poblete ile gazetemizin muhabirlerinin yaptığı bir röportajı okuyucularımıza sunuyoruz.

BİRLİK

Sergio Poblete

SORU: Karşı devrim darbesinden sonra, Şili'de emekçi sınıfın siyasal ve sendikal platformdaki durumu nedir?

CEVAP: Faşizm, emperyalizmin hizmetindedir. Dolayısıyla emekçi sınıf, faşizmin düşmanıdır. 13 Eylül darbesinden sonra faşist askeri Cunta'nın bütün silahlarını halka, emekçi sınıfa, bütün işçi örgütlerine ve liderlerine çevirmesinin nedeni budur. Liderlerin çoğu ya hapishanelerde, ya da sürgünde, işkence ya da başka yollardan katledilmiştir. 11-13 Eylül hükümet darbesi, emperyalizm tarafından yönetilen, emperyalizmin desteklediği faşist bir darbe olmuştur. Emperyalizmin ve Şili kapitalist sınıfının çıkarlarına hizmet eden bir darbe olmuştur. Faşizm, emperyalizm ve kapitalizmin, halkın iktidara gelmek üzere olduğunu anladığı, isteklerini elde etmek üzere olduğunu sezinlediğinde kullandığı bir imkandır elbette. Bu nedenle işçi sınıfı, işçi sınıfının yöneticileri, işçi sınıfının örgütleri faşistlerin dolaysız ve en kaba etkilerinin boy hedefi olmuştur. İşçi sınıfının boyunduruk altına alınması, işçilerin ve yöneticilerinin kitle halinde katli ile başlatılmış, bunu, bütün insan haklarının ve Şili'nin politik ve anayasal yapısının tanıdığı hakların sömürü altındadır. İşsizlik oranı, Sendikalar kapatılmıştır. Sendikal haklardan hiçbiri tanınmamıştır. İşçiler, insanlık dışı bir sömürü altındadır. İşsiz oranı, sendikal örgütlerin verdikleri rakamlara göre, % 20'nin üstündedir. Ayrıca Cunta'nın Sağlık Bakanının bizzat belirttiğine göre, Şili halkının % 25'i bugün büyük bir sefalet içinde yaşamaktadır. B.M.'in düzenlediği raporlara göre de, insanların büyük çoğunluğu ,en basit besinlerden, en ilkel giysilerden yoksundur. Açıkça, hayvanca bir yaşam sürmektedir.

SORU: Amerikancı faşist Cunta rejimi altında Şili işçilerinin, köylülerinin ve tüm emekçi halkın çalışma ve yaşam koşulları kötüleşmiştir. Bu konuda bize okurlarımızı aydınlatacak yeni bilgiler verebilir misiniz?

CEVAP Bugünkü koşullarda faşizmin getirdiği yeni bir şey yok. Faşizmin karakteristik niteliklerinden biri olarak, çalışanların sömürülmesi sürdürülüyor. Pinochet'nin Şili'deki neofaşist askeri rejiminin niteliği bu. Hepsi de emperyalizmin çıkarlarına tam teslimiyet halinde. Bu faşist hükümetin uyguladığı ekonomik politika, kapitalizme, burjuva kapitalizmine ve emperyalizme çıkar sağlamaktadır. Emekçilerin, yatırımlardan hiçbir kazançları yoktur. Size yukarda belirttiğim işsiz oranı, çalışma koşullarının ne olduğunu belirtmektedir. Bu büyük işsiz oranı sayesinde, kapitalist çıkarlara hizmet eden bir iş gücü piyasası yaratmışlardır. Buna, çalışmak isteyenlere has bir piyasa yaratılmıştır diyebiliriz. Ücretleri ise, kendileri diledikleri gibi saptamaktadır. Bu nedenle, işçiler çalışmak isteseler bile, çok düşük ücretler almaktadır. Böylece en küçük ihtiyaçlarını bile karşılayamamaktadırlar. Ailelerine hiçbir şey verememektedirler. Yabancı rekabet yüzünden sanayi tesislerinin büyük bölümü kapanmıştır. Faşist askeri Cunta'nın politikası, kapıları uluslararası sermaye piyasasına açmak, gümrük rekabetiyle, Şili'de üretilen malları değersizleştirmektir. Ulusal üretim hiçbir şekilde korunmamaktadır. Zaten ulusal sanayi tesislerinin bir bölümü, size önceden de bahsettiğim işsizlik nedeniyle kapanmıştı.

Pinochet, Şili'yi, Hong Kong'a, Singapur'a, Malezya'ya benzeyen bir şeye dönüştürmek istemektedir. Yani özellikle çalışanların aşırı sömürülmesine dayanan, ucuz emekle bol şey üreten bir merkez haline getirmek.

SORU: Şili'deki anti-faşist mücadelenin başlıca niteliklerini bize söyleyebilir misiniz?

CEVAP: Elbette. Ülkemiz Şili'nin ve onun halkının çok derin bir demokratik bilinci vardır. 1810'da başlayan bağımsızlık savaşına kadar dayanan, bağımsızlıktan sonrasını izleyen bir geçmişe dayalı, geleneksel bir bilinç. Demokrasi fikri, olumlu bir evrim izlemiştir. Daha demokratik bir düzeye ilerlemiştir. İannis çağında liberal burjuva bir demokrasi vardı. İşçilerin verdiği mücadele sayesında, daha geniş bir demokrasi kapsamına erişildi. Halk hükümetinin katkısıyla, işçiler de ülkenin politik yönetimine katılma olanağı buldular. Böylece emekçiler ilk kez büyük bir zafer kazandılar ve bir yoldaşı Başkan seçtiler. O andan itibaren de, katkılarının yönünde bekleneni gerçekleştirmiş oldular. Politik faaliyetlerin, politik kararlılığın yanı sıra (özellikle çalışma ve ekonomi alanlarında), birçok bakanlar, sendikaların işçilerin atadığı kimseler arasından seçildi. Örneğin, çalışma, tarım bakanları gibi. Sosyalist partilerin katkısı, Şili Solu'nun başlıca partilerinin, Şili K.P.'nin, diğer sol partilerinin hükümette temsili, işçilerin her türlü faaliyete katkısı konusunda size bir fikir verebilir. Halk hükümetinin iktidarda kaldığı üç yıl boyunca, emekçiler insanlık gururlarının karşılığını gördüler, ya da şöyle diyelim, insanlıkları onurlandırıldı. İnsanlıkları, artık kazandık-

(Devamı 14. Sayfada)

Şili'li Ozan Hernan Minder ile Söyleşi

Şili'li halk Ozanı Hernan Mider ile yaptığımız mülakatı aşağıda yayınlıyoruz:

«Sanat konusunda öncelikle müziğe değineyim. Şili'de sanat alanında ülke içinde olduğu gibi ülke dışında da gelişme var.

Darbeden hemen sonra meydana gelen olgu şuydu:

Sanatçıların büyük çoğunluğunun, müzisyenlerin, tiyatro, sinema ve edebiyatla uğraşan kişilerin Şili'den kovuluşu. Çünkü faşizm, kültürü düşman olarak mütalâa ediyordu. İşte o zaman, en başta müzik olmak üzere Şili sanatı daha ziyade ülke dışında gelişmeye başladı. Bu, bir sürgün müziğiydi. İçerde ise, ülkede kalmış sanatçıların içe kapanışları söz konusuydu. Avrupa ve Latin Amerika ülkelerinde solistler, besteciler ve yaratıcılardan oluşan gruplar halkımızın sanatını dile getirme görevini sürdürüyorlardı. Ve bu etkinlik, faşist rejime karşı yiğitçe ve övgüye değer bir etkinlikti. Ülke içinde ise, sanatsal bir suskunluk ortaya çıkmıştı. Yani içerde, İspanyolca «Napagon Cultural» deyimiyle ifade edilen «Sanatsal karartma» vardı. Hatta faşist cuntanın resmi basını bile bu olaydan, yani ülke içinde kültür yokluğundan söz ediyordu.

Ama ne var ki, korku dönemi bir kez aşıldıktan sonra, sanatçılar yeniden ortaya çıkmaya, kendilerini göstermeye başladılar. Bugünkü durumda, ülke içinde oldukça cesur bir şekilde ve oldukça açıklıkla ve pek tabii halk birliğinin mücadele çizgisi çerçevesinde mücadele eden solistlerin, yaratıcıların, bestecilerin ve şarkıcıların var olduğunu söyleyebiliriz.

Nitekim, ülke içinde yapılan plakların ülke dışında satıldığını biliyoruz. Bu plaklarda, Şili halkının yürüttüğü mücadele açık seçik anlatılıyor.

Başlangıçta oluşan kopukluğun üstesinden gelindiğini ve sanatsal atılımın sürdüğünü gösteren yeni şarkılar, yeni yapıtlar var artık. Bunlar henüz oldukça zayıf ama, umut verici durumda. Çünkü yaşaması, süreceğini gösteriyor. Sonuç olarak diyebiliriz ki, Askeri Cunta, Şili'de halk kültürünü öldürmeyi başaramadı.»

Kuruluşunun 30. Yılında

DÜNYA BARIŞ KONSEYİ

uluslararası insan hakları antlaşması 3. yılında

Uluslararası insan hakları antlaşmasının yürürlüğe girmesinin 3. yılı ile ilgili olarak APN ajansı muhabiri Yevgeniy Smirnov Birleşmiş Milletler örgütü İnsan Hakları Komitesi üyesi Anatoliy Movçan'la bir röportaj yaptı. Aşağıda bu röportajın çevirisini yayınlıyoruz:

SORU: Uluslararası ekonomik, sosyal ve kültürel insan hakları ve keza sivil ve politik haklar konusundaki uluslararası anlaşmalar ülkemizde ne derecede uygulanmaktadır?

ANATOLİY MOVÇAN: Sovyetler Birliği bu uluslararası antlaşmaların hazırlanmasına aktif bir şekilde katılmış ve büyük devletler arasında öncelikli olarak bu antlaşmaları onaylamıştır.

Bu doğal bir şeydir. Sovyet devleti, bu antlaşmalar yürürlüğe girmeden çok daha önce kendi yurttaşlarına bu anlaşmalarda öngörülen genel hak ve özgürlükleri sağlamıştır. Örneğin: SSCB'nin 1936 Anayasası yurtaşlara çalışma, dinlenme, ihtiyarlık, hastalık, çalışma yeteneğini yitirmesi halinde maddi güvence, öğretim, cins, milliyet, ırk farkı gözetmeksizin eşitlik, din, söz, basın özgürlüğü, kişi ve konut dokunulmazlığı ve haberleşme gizliliği haklarını sağlamıştır.

Sovyet devleti 1977'de kabul edilen yeni Anayasasında bu hakları önemli derecede genişletmiştir. Örneğin: sağlığı koruma, konut hakkı, kültür kazanımlarından yararlanma hakkı, devlet ve kamu işlerini yönetmeye katılma hakkı, devlet ve kamu kuruluşlarının çalışmalarındaki noksanları eleştirme hakkı, onur ve kişiliğe kast, hayat ve sağlığa, kişisel özgürlüğe ve özel mal ve mülke kasıt durumlarında mahkemece himaye edilme hakkı ve görevli kişilerin eylemlerinden şikâyet hakkı garanti edilmiş bulunuyor.

Gerçeğe bakarsak, Sovyet yurttaşları bu haklardan zaten faydalanmaktadırlar. Bunlar şimdi bir Anayasal hak oluverdi.

Şunu da unutmamak gerek ki, Sovyet Anayasası insan hakları ve bunların güvencesi bakımından bu konudaki uluslararası anlaşmalardan çok daha ileridedir. Örneğin: öğretim hak kını ele alalım. Sovyet Anayasasına göre, sadece ilk öğrenim değil, orta ve yüksek öğrenim de ücretsizdir. Anayasa, yüksek okul öğrencilerine burs ve kolaylıklar, ders kitapları sağlanmasını ve okulda ana dilinde okumak hakkını sağlıyor.

SORU: Bu hakların, öncelikle de sosyo-ekonomik hakların sağlanması devletten büyük harcamalar istemiyor mu?

ANATOLİY MOVÇAN: Evet. Hem de gereksinimlerimiz arttıkça bu harcamalar da artıyor. Örneğin: Sovyet devleti 1940'da sağlığı koruma ve halkın kültür fizik işlerine 0,9 milyar ruble, 1965'de 6,7 milyar ruble, 1970'de 9,3 milyar ruble, 1975'te 11,5 milyar ruble harcamıştır ve 1979'da bu harcamalar 13,6 milyar rubleyi bulacaktır. Sovyet devletinin 1979'da sosyo-kültürel gereksinimlere harcamaları, yani okul, lise, enstitü, kütüphane, kulüp, hastane, senatoryum, halka emekli maaşı sağlanması vesaireye 31,3 milyar ruble harcayacaktır, bu bütçe giderlerinin üçte biri demektir.

SORU: 3 yıl önce yürürlüğe giren uluslararası insan hakları anlaşmasına bugün katılan devletler çok mudur?

ANATOLİY MOVÇAN: Genel insan hakları deklerasyonunda belirlenen temel ilkelerin geliştirilmesi olarak hazırlanmış olan anlaşmalar, ülkelerin çoğunluğu tarafından tanınmıştır. Örneğin ekonomik, sosyal ve kültürel insan hakları anlaşmasına 46 devlet, sivil politik haklar anlaşmasına 52 devlet katılıyor. Ne yazık ki gelişmiş ülkelerden ABD, Fransa, İtalya, Belçika, Hollanda, İsviçre, Yeni Zelanda, İsrail bu paktlara katılmıyorlar.

SORU: Fikrinizce, o sözde insan haklarını savunma diye bir kampanyayı başlatmış olan ABD, genel insan hakları ilkeleri temelinde hazırlanmış olan anlaşmalara niçin katılmıyor?

ANATOLİY MOVÇAN: Gerçekten de birçok insan bunun nedenini anlamakta zorluk çekiyor. Bu olay Birleşmiş Milletler örgütü çevrelerinde de hayrete sebep oluyor, çünkü örgüt çerçevesi içinde hazırlanan insan hakları belgeleri, genel barışı sağlamlaştırma amacıyla bütün ülkelerde genel yaşamsal insan haklarının, bu arada barış, çalışma ve sosyal sigorta haklarının uygulanmasına yöneliktir.

1952'de ABD Kongresi anlaşılmaz bir nedenle sosyo-ekonomik haklara, niteliği açısından sosyalist haklar dedi ve hiçbir hükümetin uygulayamayacağı yükümlülükler getirdiğini iddia etti. ABD gibi büyük bir devletin insanlık için yaşamsal önem taşıyan insan hakları uluslararası anlaşmalarına ve genel insan hakları deklarasyonunun özünün geliştirilmesi olarak kabul edilen birçok uluslararası anlaşmalara katılmaması, yeryüzünde milyonlarca insanın kuşkusunu uyandırmaktadır. Öncelikle 1965'te kabul edilen, 97 devletin katıldığı her çeşit ırk ayırımının kaldırılması anlaşmasını, 1973'te kabul edilerek 38 devletin katıldığı aparteid cinayetlerinin önlenmesi ve bu cinayetlerin cezalandırılması anlaşmasını, 1948'de kabul edilerek 82 devletin katıldığı jenosit cinayetlerinin önlenmesi ve bu cinayetler için ceza verilmesini öngören anlaşmayı, 1950' de kabul edilerek 45 devletin katıldığı insan ticaretiyle savaş anlaşmasını anlatmak istiyorum.

L. Brejnev'in Dünya Barış Konseyi Dönem Toplantısına Mesajı

Sayın dostlar!

Tüm azim ve enerjisini soylu ve soylu olduğu kadar da gerekli bir davaya - bütün dünyada sağlam ve adil bir barış için savaşa hasreden sizleri selamlarım. Bu yıl 30. yıldönümünü kutlayan hareketiniz bu savaşa pekçok parlak ve şanlı sayfa yazdı.

Uluslararası yaşamın güncel olayları konusunda fikir alışverişinde bulunmak, dünya politikasının zikzakları ardındaki başlıca ve görevlerini somut biçimde belirlemek için Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin başkentinde toplandınız. Bu, gerginlik yumuşamasının, farkedilir derecede yavaşladığı günümüzde ayrı bir öneme sahiptir. Çünkü «Sovyetler askeri tehdidi»ne ilişkin sahte tezi kalkan olarak kullanarak NATO ülkelerini, silah depolarını büyütme ve askeri harcamalarını artırma gibi tehlikeli bir yola iten emperyalizmin militarist çevrelerinin eylemleri, halkların güvenliği için gittikçe artan bir tehlike oluşturuyor. Bugünkü Çin yöneticilerinin politikası da bu güçlerin ekmeğine yağ sürüyor. Çin yöneticileri sadece silahlanma yarışının durdurulmasına yardım etmemekle kalmıyorlar, emperyalizmin militarist güçlerinin desteğini kazanmak ve ileriye yönelik hegemonyacı büyük devlet planlarına hizmet eden savaş potansiyellerini artırmak için bu yarışı daha da körüklüyorlar.

Bugün insanlığın barış ve ilerlemesinin silah üretiminin öldürücü tırmanışının durdurulmasına büyük ölçüde bağlı olduğunu söylersem hata yapmamış olurum herhalde. Yumuşama politikasının devamı ve pekişmesi, silahsızlanma sorununun çözümü de buna bağlıdır. Silahsızlanma yarışını durdurmak, askeri bütçeleri kısmak, çeşitli ülkelerin halk kitlelerinin karşı karşıya bulunduğu birçok keskin sorununun gerçek çözümü için gerekli koşulları yaratmak demektir. Dostlar, Dünya Barış Konseyi'nin bu soylu davaya gereken katkıda bulunacağına inancımı ifade etmeme izin veriniz .

Ülkemiz, Sovyetler Birliği Komünist Partisi hep barış, yumuşama ve silahsızlanma yolundan gitti ve gidiyor. Varşova Paktı katılımcısı sosyalist devletlerin Kasım 1978'de Moskova'da ortaklaşa ileri, sürdükleri somut önerilerle bu ilkesel doğrultu yeniden doğrulandı.

Size verimli ve başarılı bir çalışma dilerim. Bu çalışmanın sonuçları, öldürücü silahın yapımına karşı, barışın sağlamlaşması, bütün halkların ulusal bağımsızlığı, özgürlük ve mutluluğu için yeni bir kitlesel hareketin başlamasına hizmet etsin.

L. Brejnev

SSCB - Vietnam Anlaşması

Tüm dünya kamuoyunun dikkatlerinin yeniden Uzakdoğu'da yoğunlaştığı bugünlerde Maocu Pekin yönetiminin başlattığı haksız saldırı savaşının ne yönde tırmanacağı sorusu büyük önem taşıyor. Çünkü bu her şeyden önce ve dolaysız olarak, sosyalist ülkelerin bu aşamada Vietnam'a sağladıkları desteğin ileride alacağı biçimleri de etkiliyecektir. Dünya sosyalist sisteminin şu anda üzerine düşen görev, Pekin - Washington ikilisinin emperyalist ve yayılmacı amaçlarına karşılık, dünya barışını ve Vietnam'ın bir arada korunmasını sağlamaktır. Olayların öne çıkardığı en önemli belge şimdilerde Sovyetler Birliği ile Vietnam arasında, 3 Kasım 1978 tarihinde imzalanmış olan DOSTLUK VE İŞBİRLİĞİ ANLAŞMASI'dır. Bu tarihi belgeyi inceleyen bir yazının çevirisini okuyucularımıza sunuyoruz.

BİRLİK

SIEGMAR QUILITZSCH

SSCB ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti arasında dostluk ve işbirliği anlaşması ile 3 Kasım 1978'de Moskova'da «gerçekten tarihi önemi olan» bir belge imzalandı. Böylece, Sovyetler Birliği ve Vietnam arasında Marksizm Leninizm ve Enternasyonalizm temel prensiplerine dayanan kardeşçe dostluk ve çok yönlü işbirliğinin yeni bir aşaması başladı. Aynı zamanda Sosyalist ülkeler topluluğu da yeni bir kuvvet kazanmış oldu. Barış ve Sosyalizm güçlerinin güneydoğu Asya'daki temsilcisi Vietnam Sosyalist Cumhuriyetinin uluslararası konumu karşı devrimci güçlerin gittikçe artan tehditlerine karşı kuvvetlendirildi.

Sovyet - Vietnam anlaşmasının imzalanması ,iki ülkenin ve halklarının yıllarca süren mücadelelerinde gelişen bağlılıklarının kararlı bir biçimde sürdürülmesiydi. Hem emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin saldırısına karşı savaşta Vietnam için özellikle zorlu yıllarda, hem de kısa barışçı inşa dönemlerinde Sovyet halkı ve diğer kardeş ülkelerin halkları kararlı olarak Vietnamlı yurtseverlere maddi, manevi ve politik yardım gösterdiler.

Sovyet - Vietnam ilişkilerinin tarihi gelenekseldir ve Proletarya Enternasyonalizmi ve kardeşçe dayanışma konularında eşsiz bir örnektir. 30 yıl önce Sovyet Komünistleri, Sovyet ülkesinin tüm emekçileri güneydoğu Asya toprakları üzerindeki ilk işçi köylü devletinin kuruluşunu (Demokratik Vietnam Cumhuriyeti) coşkuyla selamlıyorlardı. SSCB ve Kuzey Vietnam arasında Ocak 1950'de diplomatik ilişkilerin kurulması tarihsel öneme sahip bir olaydı. Vietnam halkının kahramanca mücadelesi, Sovyetler Birliği ve diğer kardeş devletlerin, dünyadaki tüm ilerici güçlerin yardımı ile 1950'ların ikinci yarısı ve 1950'lerin başındaki yıllarda Fransız Emperyalizminin saldırısına karşı, devrim kendini koruyabildi. Silahların henüz sustuğu sırada, SSCB ve diğer Sosyalist devletler yardımlarını Kuzey Vietnam emekçilerinin barışçı Sosyalist inşaya geçmesine yönelttiler.

Fakat Emperyalizmin en saldırgan güçleri yiğit Vietnam halkına sadece kısa bir süre için netes alma zamanı tanıdılar. 1960'ların ortasından sonra Amerikan Emperyalizmi Güney Vietnam'da işgalini gittikçe daha fazla genişletti ve Vietnam Demokratik Cumhuriyetine karşı açık bir saldırıya girişti. Sosyalist ülkeler topluluğuna üye devletler tereddüt etmeksizin toplumsal kazanımlar ve ulusal bağımsızlığını korumasında Vietnam halkının haklı mücadelesini desteklediler. Bu aynı zamanda Emperyalizmin ikinci dünya savaşından sonra askeri yoldan Sosyalizmi dünyanın bir bölümünde geriletme ve halkların ulusal kurtuluş hareketine darbe indirme çabalarını da püskürtmeye yol açıyordu.

Sovyetler Birliği'nin Vietnam halkı için yardımı geniş ve çok yönlü idi. Esas olarak, özellikle savunma alanında direk yardım önemli yer tutuyordu. En yeni askeri teknik ve silahlar, taşıt vasıtaları, önemli endüstri malzemeleri, taşıt araçları, hammadde ve yakıt, yiyecek maddeleri gönderilenler arasındaydı. Binlerce Sovyet uzmanı Kuzey Vietnam' da çalışıyordu. Çok sayıda genç Vietnamlı SSCB'de eğitim gördü. Uluslararası alanda Sovyetler Birliği Vietnam'ın haklı davasını desteklemek için, Emperyalist saldırganların tecrit edilmesi için ve sorunun politik çözümü için geniş bir diplomatik çaba gösterdi.

Vietnam halkının kahramanlığı ve dostlarının yardımı, Emperyalistlerin gücüne karşı koyulmasına ve onun askeri, politik ve manevi yenilgiye uğratılmasına yol açtı. Sosyalizm dünyanın bu bölgesinde geriletilemedi, aksine durumunu sağlamlaştırdı. Tüm Vietnam'da ve Laos'ta Halk iktidarının kurulması Sosyalist Sistemin genişlemesini de beraberinde getirdi.

Nisan 1976'da birleşik Sosyalist Vietnam Cumhuriyeti'nin ilanı ile en yüksek noktasına ulaşan Vietnam halkının Emperyalist saldırı ve işgaline karşı 30 yıllık mücadelesinin sonuçlanması ile birlikte Sovyet - Vietnam ilişkilerinde de yeni bir dönem başladı. 1976-1980 yılları arasındaki ekonomik işbirliği ve halk ekonomisi planlarının koordinasyonu üzerine anlaşmalar ortak çalışmaların iyi bir göstergesi. Ayrıca bunlara geçmişte verilen kredilerin geri ödenmesinin iptali ve ağır savaş yıkıntılarının onarılması, devrimci dönüşümlere devam edilmesi ve Sosyalizmin maddi -teknik temelinin inşa edilmesi için verilen yeni krediler eklendi. Sovyetler Birliği ve diğer kardeş ülkelerin yardımıyla Vietnam Sosyalist Cumhuriyetinde maden ocakları, elektrik üretim merkezleri, makina inşa işletmeleri, caddeler, demiryolları ve yeni evler inşa edildi. Vietnamlı birçok kişi kardeş ülkelerde eğitiliyor. Çinli yöneticiler Vietnam'a yardımı kısmaya başlayıp en sonunda tamamen kesince SSCB ve diğer Sosyalist ülkeler Çin tarafından bitirilmeyen sözleşmeleri tamamlama işini üzerlerine aldılar.

İşbirliğinin en yüksek noktası Haziran 1978'de Vietnam'ın 10. üye olarak Karşılıklı Ekonomik Yardım Konseyine (KEYK) kabulü oldu. Aynı yıldan beri Vietnam Komünist Partisi temsilcileri Sosyalist ülkeler işçi ve Komünist Partileri MK sekreterlerinin Dış Politika, İdeoloji ve Parti inşaası konularındaki karşılıklı görüşmelerine katılıyorlar.

Sovyetler Birliği ile dayanışma ve bağlılık Vietnam Komünistleri açısından Vietnam devriminin temel sorunu olarak değerlendiriliyor. VKP'nin Merkez organı NHAN DAN şöyle yazıyor: «Sovyetler Birliği ile bağlılık daima Vietnam devletinin ve Partinin Marksizm Leninizm prensiplerine dayanan temel politikası olmuştur.» Dostluk ve işbirliği anlaşması devrim ve ortak anti-emperyalist mücadele sırasında büyüyen böylesine kardeşlik bağları üzerinde teşkil edildi.

Anlaşma en başta iki halkın barışçı ve yaratıcı çalışmasına, ülkelerinde Sosyalizmin ve Komünizmin inşaası amacına yönelik. Ayrıca Politika, Ekonomi ve toplumsal hayatın diğer alanlarında ortak davranışların kökleşmesi için bir programı kapsıyor. Taraflar demiryollarının genişletilmesi ve yeniden inşaası, köprü yapımı, daha fazla Vietnamlı uzmanın eğitimi (şu anda 800 tanesi SSCB eğitim görmekte), tıp araçları alanında ortak çalışma ve Vietnam'da sputniklerarası yer istasyonu kuruluşu hakkında sözleşme yaptılar. Böylece şu anda Sovyetler Birliği'nin yapılmasında yardım ettiği 100 kuruluşa ilaveten Vietnam' da Sosyalist inşa için büyük öneme sahip diğer projeler eklendi. Özellikle vurgulanması gereken, uzun dönemde ekonomik ve teknik işbirliğinin geliştirilmesi üzerine yapılan anlaşmalar.

SSCB ve diğer kardeş devletlerin yardımları son aylarda Vietnam halkının şimdiye kadar görülmemiş ölçüde büyük bir tabiat felaketine maruz kaldığı zaman yeniden kendini gösterdi. İhtiyaç duyulan acil yardım malları gönderildi ve gönderilmeye devam ediliyor.

«Vietnam - Sovyet dostluk ve işbirliği anlaşması iki halkın olduğu gibi, aynı zamanda kardeş Sosyalist ülkelerin menfaatlerine de uygundur.» Bu tespitle, VKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri yoldaş Le Duan belgenin diğer önemli bir noktasına dikkati çekmiş oluyor. Sosyalist halklar ailesinin eşit haklara sahip bir üyesi olarak bağımsız birleşik Vietnam dünyada barış ve Sosyalizmin ana gücü Sovyetler Birliği ile ilişkilerine yasal bir temel verdi ve Sosyalist ülkeler topluluğu arasında varolan anlaşmalar sistemine girmiş oldu. Bu anlaşma Sosyalist topluluk devletleri ve halklarını birbirine bağlayan gerçek dostluk ve dayanışma ilişkilerinin bir ifadesidir. Bu anlaşmayla her iki taraf da «egemenlik ve bağımsızlığa karşılıklı saygı temeli üzerinde eşit haklar, iç işlerine karışmama ve bir diğerine her türlü yardımın yapılmasını» taahhüt altına alıyorlar. SSCB ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti isteklerini Marksizm Leninizm ve Sosyalist Enternasyonalizm temeli üzerinde kardeşçe ilişkilerin daha da geliştirilmesi, Sosyalist ülkeler arasındaki birlik ve dayanışmanın daha da kuvvetlendirilmesi, Sosyalist Sistemi daha fazla sağlamlaştırma ve Sosyalist kazanımların savunulması ve geliştirilmesi için aktif yardım olarak dile getiriyorlar.

Anlaşma hiçbir ülkenin menfaatlerine zarar vermiyor ve dünyadaki hiçbir devlete karşı değil. Burjuva basınının ve Pekin propagandasının iddia ettiği gibi Çin'e karşı hiçbir yönü yok. Bununla beraber bağımsız Vietnam'ın dış düşmanlarının her türlü içişlerine karışma ve saldırılarına karşı sağlam bir teminat. Pekinli şeflerin Vietnam'a karşı giriştikleri Çin uyruklu Vietnamlı vatandaşların hükümete karşı kışkırtılması, Vietnam sınırının ihlal edilmesi ve Kamboçya'daki hüküm süren çevrelere Vietnam'a karşı saldırılarında yardım edilmesi ve onların tahrik edilmesi gözönüne alındığında (yazı Kamboçya'da iktidar değişikliği olmadan önce yazılmıştır Ç.N.) Sovyet - Vietnam anlaşması Sosyalist Vietnam'ın egemenliğini, barış ve güvenliğini sağlamak için gerekli önlemleri alacaklardır.»

SSCB ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti dış politikalarının önemli ödevleri olarak anlaşmada şunları vurguladılar: Emperyalizmin ve karşı devrimci güçlerin entrikalarına karşı dünya barışının savunulması; sömürgecilik ve ırkçılığın ortadan kaldırılması için çaba gösteren halkların haklı mücadelelerine yardım edilmesi; Emperyalizm ve yeni sömürgeciliğe karşı bağımsızlık ve egemenliklerinin sağlanması, eşitsizlik, baskı ve sömürüden arınmış

(Devamı 15. Sayfada)

Sergio Poblete İle Roportaj

(Baştarafı 11. Sayfada)

ları bir şeydi. Artık diğer sosyal sınıflarla eşittiler. Hiç kuşkusuz sınıf kavgalarına devam ediyorlardı. Amaç, daha da ilerde ulaşılacak aşamada, sosyalizmi zafere ulaştırmaktı. Şimdi bana bu işçi sınıfı ne yapmalı diye soruyorsunuz. Şili halkı, faşizme karşı savaşmak için ne yapıyor? Elbette ilk zamanlar çok çetin geçti. Faşist Cunta, önceden de dediğim gibi on binlerce Şili'li yurtseveri, mücadeleciyi, işçi yöneticilerini, politikacıyı ve bu yolun sempatizanlarını katletti.

Böylece pratik olarak örgütleri yokettiler. Yüz binlercesi tutuklandı, kaçabilenler yabancı ülkelere göç ettiler. Ama siz de biliyorsunuz ki, emekçilerin yokedilemez bir gücü vardır. Bu güç, faşist yıkımın kalıntıları arasından yeniden doğar. Şili'li emekçiler, adını anmadan, sınıftan söz etmeden, sendikal açıdan yeniden örgütleniyor. İlk anti-faşist cephe, sendikalarını kurmalarıyla teessüs etmiş oldu, işçi haklarını talep ederek, savaşımlarını başlattılar. Şimdilik politik taleplerde bulunmak istemiyorlar. İşçi hakları konusundaki istekleri, şimdiden Cunta'nın ekonomik politikasını değiştirmesi anlamına gelmektedir. Öğrenciler de büyük gösteriler düzenliyorlar. Bunların bir kısmı yurt dışı edildi. Bir kısmı da Nikaragua durumundan yararlandılar. Son olarak öğrenciler büyük gösteriler düzenleyerek Nikaragua halkı ile olan dayanışmalarını dile getirdiler. Aslında bu gösteriler, Pinochet'ye karşı gösterilerdi. Basında, gazetelerde, dergilerde bazen «Kahrolsun Somoza» diyen karikatürler görüyorsunuz. Aslında bunlar, «Kahrolsun Pinochet» demek istiyor. Bu bir çeşit şartlara uymak. Kilise bile işsizlerden, kayıpların ailelerinden yana bir kampanya sürdürüyor. Çünkü Şili'de hâlâ 2500 tutuklu var. Bunlar, Cunta tarafından tutuklanmıştır. Cunta, kayıpları kabul etmek istememektedir. Ama son olarak geçenlerde yine iki, toplu mezar ortaya çıkarılmıştır. Bunların ikisinin içinden yüze yakın ceset çıkarılmıştır. Şimdi bunların kimlik tespiti yapılmaktadır.

Bunların, kayıp denen insanlar oldukları düşünülmektedir. Aslında bu kayıpların hepsi, Cunta tarafından katledilenlerdir. Bu nedenle kayıpların aileleri de Cunta'ya karşı bir mücadele vermektedir. Kadınlar, sokaklarda, alanlarda gösteriler düzenlemekte, Açlık grevleri yapılmaktadır. Bu mücadele ülke içinde ve dışında yürütülmektedir. Ben de Belçika'da düzenlenen bir açlık grevine katıldım. Şimdi ülke dışında, siyasal partilerden ayrı olarak, başkaları da olayları yorumlamakta, Şili'de faşizmin ancak işçilerin birliği, anti-faşist partilerin birliği ile yıkılacağı savunulmaktadır. Faşizmin kendi kendine yıkılmayacağı bilinir. Faşizmi devirmek gerekir. Bu bilinç uyanmıştır. İnsancıl bir bilinç. Bir de birlik bilinci vardır, bütün anti-faşistler arasında, Ayrıca dışarda çeşitli örgütlerde örgütlendik. Başkan Allende'nin halk hükümetini destekleyen Halk Birliği'miz var. Yoldaş Cloromido Almeida, bunun sürgündeki genel sekteridir. Bütün ülkelerde de, Halk Birliği üniteleri vardır. Hepsi de aktif olarak, çalışıyor. Halkı, örgütleri, kişileri, çeşitli ülkeleri Şili'deki bugünkü duruma karşı uyanık tutmak için bir dayanışma çalışması yapıyoruz. Buraya davet edildiğimiz toplantı da, büyük bir dayanışmanın belirtisidir. Aynı mücadeleci düşünceyi yansıtmaktadır. Uluslararası mücadele ve dayanışma zihniyetinin bir yansımasıdır bu da. Genellikle bütün anti-faşistlere karşı.

SORU: Unitad Populare'nin bugünkü sosyal ve siyasal etkinliği nedir?

CEVAP: Şimdi de dediğim gibi, ülke içindeki militanlar, siyasal parti üyeleri, tek bir düşmanları olduğunu biliyorlar: Faşizm. Pinochet'nin temsil ettiği faşizm. Halkımızı ve emekçileri sömüren bir düşman. Demokrasiye son veren düşman. Biraz önce de size dediğim gibi, aynı deneye dayanarak tekrarlıyorum, genellikle anti-faşist bütün partilerin birliği, özellikle de ilerici ve solcu partilerin birliğiyle faşizme karşı zafer kazanılabilir .Partiler, özellikle tabanda militanları düzeyinde, sürekli bir birlik çalışması gerçekleştiriyorlar. Çünkü devamlı takip ediliyorlar. Bu baskı ve takip, bir insanın komünist, sosyalist, solcu hıristiyan olmasına bakmıyor bile, dilerseniz şöyle de diyebilirsiniz: Faşistler, kendileriyle birlik olmayan herkesi, düşmanları belliyor. Rejim düşmanlarına karşı yönetilen bu baskıya karşı, bu birlik mücadeleyle ve gündelik tecrübelerle yürütülüyor.

(Baştarafı 5. Sayfada)

Âdil bir düzenleme için birincisi, asgarî ücret vergi dışı bırakılmalıdır.

Asgari ücret ise, beş çocuklu bir işçi ailesinin günün şartlarına göre tespit edilmiş olan ihtiyaçlarını karşılayacak biçimde tespit edilmelidir ve çıkan sonuç asgarî ücret sayılarak bunun vergilendirme dışında tutulması gerekmektedir.

Toplusözleşme ve grev hakkı:

Biz, grevlerin, her ne sebeple olursa olsun, ertelenmesine ve engellenmesine karşıyız. Ayrıca, sendika hakkı olup da grev hakkı bulunmayan işkollarına grev hakkının verilmesi, toplu iş sözleşmesi yasasındaki antidemokratik maddelerin ayıklanması gerekir.

Bunlara ek olarak tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkının tanınması planda öngörülmeliydi.

İş yasası ve istihdam sorunu:

İş yasasının anti-demokratik hükümlerinin kaldırılması zorunlu bir ihtiyaçtır. Planda bu konuda pek bir açıklık yok. Bu maddelerin adları açıkça belirtilmeliydi. İstihdam konusunda ise, söylenenlerin ne anlama geldiği pek açık değil.

Çırakların eğitimi:

Çıraklığın ne olduğu, kaç yaşından sonra çırak olunabileceği yasalarla belirtilmelidir. 16 yaşından küçük olan çocukların çalıştırılmalarını yasal olarak yasaklanmalıdır ve çıkarılmış olan çıraklık yasasının yerine demokratik bir çıraklık yasasının geçirilmesi gereklidir.

Kıdem tazminatı fonu ve işsizlik sigortası:

Bilindiği gibi, işgüçlerini yitirmeleri veya sendika değiştirmeleri halinde işçiler işten atılmaktadırlar. Böylece onlar senelerdir verdikleri hizmetlerinin karşılığı olan tazminatlarını alamamaktadırlar. Bunların yeniden iş bulmaları da büyük ölçüde zorlaşmaktadır. Bu nedenle tazminatlar en az iki katına çıkarılmalıdır ve tazminatsız işçi çıkarmalar önlenmelidir. Bu, yasa ile güvence altına alınmalıdır.

İşsizlik sigortasının çıkması doğrudur. Kuşku götüren, bunun bu ekonomik yapıyla nasıl gerçekleştirileceğidir. Vergi yasalarındaki âdil düzenlemeler, sendikal demokrasi ve işgüvenliği sorunları ile işçi sağlığı sorunları köklü bir çözüme kavuşturulmalıdır. Bir bütün olarak ele alındığında, işsizlik sigortasının bir anlamı olabilir. Bu durumda böyle bir yasa çıktığında ölü doğmuş bir yasa olmak durumuyla karşı karşıya kalacaktır.

Tarım iş yasası:

Ayrıca bir tarım iş yasasına gerek olmadığını savunuyorum. Mevcut yasanın işçiler lehine olmayan bölümlerinin iptali ve her sektörü içine alacak bir demokratik iş yasası bunun için yeterli olacaktır.

«Toplu sözleşme yapma yetkisi konusundaki anlaşmazlıkların başka yollardan çözülmediği durumlarda, işçilerin oyları ile birleşmesini sağlayacak yasal düzenlemeler yapılacaktır» deniliyor, bu konuyu daha somutlaştırırsak, en demokratik yolu REFERANDUM'un yasalaşmasıdır. Aylardır, hatta yıllara varan yetki uyuşmazlıklarını düşünecek olursak, en kestirme ve işçilerin özgür iradesine baş vurularak en kısa süreç içinde gizli oy açık sayım ilkesine dayalı referandumun bir an önce yasalaşması gereklidir.

İşçi sağlığı ve güvenliği konusu:

İşçi sağlığını tehdit eden işyerlerinde sağlıkla ilgili tedbirlerin yasal zorunluluk haline getirilmediği ve bu tür işyerlerinde fazla çalışma yapılmaması için önlemler alınmadığı sürece, işçinin çalıştırılmaması gereklidir. Ayrıca böylesi iş yerlerinde tanınan sürenin sonunda gerekli önlemler alınmazsa, işçiler başka bir yerde istihdam edilmelidir.

Yasal önlemleri savsaklayan iş yerlerine uygulanan cezai müeyyideler ağırlaştırılmalıdır ve iş müfettişlerince denetim altına alınmalıdır. İş müfettişlerinin yetkileri artırılmalıdır.

Ben şunu da söylemek istiyorum: Gerek plan hedeflerinde, gerek hedefler doğrultusunda düzenlenecek yasalarda, gerekse benim önerilerimde, doğruları anlatmak tek başına yetmez, yetmemelidir, çünkü en güzeli bunların uygulanmasıdır.

Federal Almanya'da «Meslek Yasağı»

Giessen'de yapılan toplantıdan görünüş

F. ALMANYA DEMOKRASİ GÜÇLERİNİN MESLEK YASAĞINA (BERUFSVERBOT) KARŞI MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

F. Almanya'da meslek yasağı (Berufsverbot) nedeniyle insanların temel hak ve özgürlüklerinin ayaklar altına alınışının 7. yılı doldu. Meslek yasağı, F. Alman emperyalist burjuvazisinin ve onları gönüllü sözcüsü sağ-sosyal demokrat SPD hükümetinin «anayasayı koruma» kisvesi altında komünist, sosyalist (sol-sosyal demokratlar) ve tutarlı demokrat düşünceli kişiler üzerindeki gerici bir baskı aracı işlerini görüyor. 1878 yılında çıkarılan gerici «sosyalistler kanununun» tam 100. yılını doldurkomünistleri ve ilericileri bu kez de meslek yasağı nedeniyle devlet memurluklarına alınmıyorlar ya da işten atılıyorlar.

Şimdiye kadar 4000'in üzerinde meslek yasağı «tedbiri» alınmış, 2 milyondan fazla kişinin de durumu inceleniyor.

Silvia Gingold bu 4000 kişiden sadece birisi. Büyük babası 1933 yılında yahudi olduğu için Nazilerin baskısı nedeniyle Fransa'ya kaçıyor. Babası bir komünist olarak Fransa'da direniş cephesi saflarında büyük kahramanlıklar gösteriyor. Bu nedenle kendisine Fransız hükümeti tarafından özgürlük nişanı veriliyor. Baba ve kız, her ikisi de DKP (Alman komünist partisi) üyesi. Silvia Gingold 1974 yılında öğretmen oluyor. 1975 yıduğu şu günlerde, F. Almanya lında da Hessen eyaleti Milli Eğitim Bakanlığından meslek yasağı alıyor. Sebep: Silvia Gingold'un 1968 yılında kurulan Alman Sosyalist Genç İşçiler örgütünün kurucuları arasında olması.

Fakat F. Almanya demokrasi güçlerinin meslek yasağına karşı mücadelesi gün geçtikçe daha da güçleniyor. Onları bu mücadelelerinde diğer ülkelerdeki demokrasi güçleri yalnız bırakmıyorlar. Bu dayanışma çerçevesi içerisinde 26.1.1979 günü Hessen eyaletinin Giessen şehrinde Fransız ve İngiliz «Meslek yasağına karşı mücadele» komitelerinin de katıldığı uluslarara bir toplantı yapıldı. Kitle Gazetesi Avrupa temsilciliği toplantıya büyük bir sempatiyle karşılanan aşağıdaki mesajı sundu.

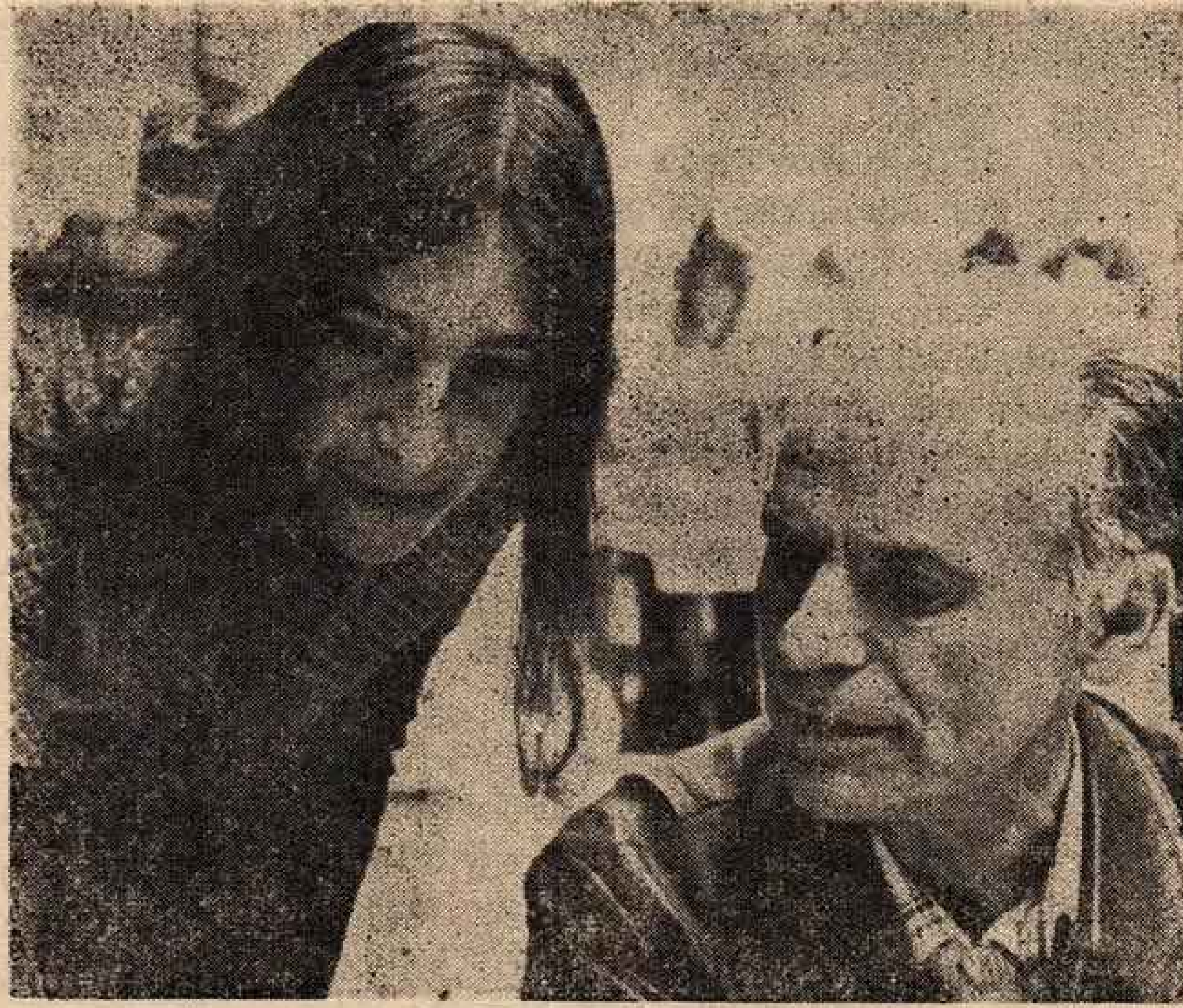
«Meslek yasağına karşı mücadele komitesine,
Değerli yoldaşlar,
Sevgili arkadaşlar,

Kitle Gazetesi Avrupa temsilciliği ve TSİP sempatizanları olarak F. Almanya işçi sınıfının ve demokrasi güçlerinin F. Almanya halkının kazanımlarını ve demokratik haklarını korumak için meslek yasağına karşı yürüttüğü mücadeleyi bütün kalbimizle destekliyoruz.

Militan selamlarımızla

Kahrolsun meslek yasağı,
Yaşasın F. Alman ve Türkiye halkları arasındaki kardeşlik,
Yaşasın işçi sınıfı enternasyonalizmi.

Dr. Nilgün Doğançay
Kitle Gazetesi
Avrupa Temsilcisi»

Silvia Gingold ve babası Peter Gingold

Güney Yemen'e Karşı Emperyalist Provokasyon

Güney Yemen'de halk güçlerinin sosyalizmi öne koyan çabalarına tahammül edemiyen emperyalistler ve yerel gericilik Yarımadanın ellerinden kayması olasılığından korkuyorlar. Bu nedenle başından beri Güney Yemen'e karşı provokatif girişimlerini sürdürmektedirler.

Emperyalistler ve yerel gericilik Güney Yemen'de ilerlemenin yolunu engellemek için daha çok, iktidardaki güçlerin aralarındaki çatlaklardan yararlanmayı deniyor, buradan koparacağı müttefiklerle karşı devrimci bloğu güçlendireceğini umuyordu. Ancak, geçen yıl içinde, eski devlet başkanı Salim Rubaya Ali aracılığıyla girişilen ve sosyalizm yanlısı güçleri saf dışı bırakmayı amaçlayan komplo, Ismail Fettah önderliğindeki halk güçleri tarafından boşa çıkarılmış, gericilik büsbütün etkisiz hale getirilmişti.

Bununla da yetinilmemiş, Yemen'de demokratik bir halk cumhuriyetinin temelleri bir yandan atılırken, bir yandan bu kazanımları koruyacak araçların yaratılmasına hız verilmişti. İsmail Fettah'ın liderliğinde kurulan yeni tip Marksist-Leninist siyasi örgütlenme, emperyalizmin içerde el uzatacağı hiçbir gerici alternatifin kalmadığının kanıtıydı.

Ancak bu kez provokasyonlarda emperyalistler, dış saldırganlığın özel biçimlerini deniyorlar. Emperyalizmin, Asya'daki barış mevzilerine karşı giriştiği topyekûn saldırı, Vietnam - Afganistan - İran'dan uzanarak Kuzey Yemen'in Güney'e saldırtılması olarak somutlanıyor ve Fransa'nın Çat'a askeri müdahalesi ile devam ediyor.

Fransız tekelci burjuvazisi ve siyasal iktidarı «demokrasinin beşiği»nde rahat uyuyamıyacağını son yıllarda sürekli kanıtlıyor. Halkların ayağı Fransız tekellerinin kuyruğuna basmaya görsün, bunlar bütün örgütlerini bir kenara atıp lejyonerlerini sahneye sürmekten çekinmiyor, emperyalist çıkarlarının üzerine titriyorlar. Moritanya'yı Batı Sahra halkına karşı silahla tahkim edip bölgeye, kuşkusuz bölgedeki fosfat yataklarına, yeniden dönmek için çaba gösteriyorlar. Aynı saldırganlık geçen yıl, ABD - Fransa ve Çin üçlüsü olarak Zaire'de Şaba kurtuluş güçlerinin karşısında dişlerini göstermişti.

Bu gün Fransız tekelleri Çat'daki hammadde anbarlarının tehlikeye düştüğünü görüyorlar. Çat'da başlayan iç çatışmalarda Fransa'nın mutemet adamı ve devlet başkanı geriliyor. Bu nedenle Fransa bölgeye asker göndermeyi kararlaştırdı.

(Baştarafı 13. Sayfada)

yeni uluslararası ekonomik ilişkilerin geliştirilmesi için hiçbir pakta bağlı olmayan Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarına yardım. İki devlet de güneydoğu Asya halklarının barış, bağımsızlık ve işbirliği isteklerini destekliyorlar. Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti bu bölgedeki tüm devletlerle diplomatik ilişkiler kurdu ve iyi komşuluk ilişkilerini amaç edindi.

SSCB ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti anlaşmada beraberce ayrı toplumsal düzenlere sahip ülkeler arasındaki ilişkilerin de barışçı yanyana varolma prensibine bağlı olarak gelişmesi için çaba sarfedeceklerini belirttiler. Yumuşamanın uluslarara ilişkilerde genişlemesi ve kökleşmesini, saldırı ve fetih savaşlarının halkların hayatından toptan sökülmesini amaçları arasında görüyorlar.

Sosyalist ülkeler arasındaki kardeşlik bağlarının güçlenmesi alanında Vietnam'ın DAC ile de (Demokratik Alman Cumhuriyeti) ilişkileri gelişti. Sosyalist devletimiz ve ülkemizin emekçileri için kardeş Vietnam halkı ile dayanışma belirleyici bir öneme sahip olmuştur ve olmakta da devam etmektedir. Devletlerimiz arasındaki ilişkilerin en yüksek noktası ASBP genel sekreteri ve devlet başkanı yoldaş Erich Hoenecker ve beraberindeki delegasyonun 4 Aralık 1977'de Hanoi'de bulunduğu sırada imzalanan dostluk ve işbirliği anlaşması oldu. Bu ziyaretin sonuçları DAC ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti arasındaki ilişkilerde yeni bir atılım meydana getirdi.

Yoldaş L. İ. Brejnev'in imzadan hemen sonra belirttiği gibi, SSCB ve Vietnam arasında «şimdiden politik bir gerçeklik olan» bu anlaşma S o s y a l i s t topluluğun, birliğinin ve kararlılığının güçlenmesine büyük katkıda bulundu. O, zamanımızın önemli bir gerçekliğini de yansıtıyor: Tüm kardeş ülkelerle birlik içinde, Sosyalizmin ana gücü SSCB ile sıkı bir bağlaşıklığa dayanarak, Vietnam halkı da tüm engel ve zorluklara karşı kararlı bir şekilde VKP 4. kongre kararları çerçevesi içinde barış ve Sosyalizm yolunda ilerleyecektir.

SGB'nin kuruluş yıldönümü kutlandı

Sosyalist Gençler Birliği'nin Kuruluş yıldönümü toplantısı 24 Şubat Cumartesi günü Mersin'de yapılan coşkulu bir toplantıyla kutlandı.

Sinemayı dolduran 1500'ü aşkın kişinin izlediği toplantı, SGB Genel Başkanı Yaşar Yiğit'in açış konuşması ile başladı.

Yaşar Yiğit, SGB'nin sosyalist gençlik örgütlenmesi yolunda gösterdiği çabaların meyvalarını vermeye başladığını belirterek, gençliğin sosyalist ve demokratik birliği konusunda kararlı politikasını azimle sürdüreceğini belirtti.

Türkiye'de sosyalist hareketin bölünmüşlüğünden ve demokrasi güçlerinin dağınıklığından kaynaklanan olumsuzlukların gençlik içinde daha fazla boyut kazanarak yansıdığını belirten SGB Genel Başkanı, gençliğin sosyalist birliğinin sağlanmasının, önemli ölçüde, siyasal arenadaki sosyalist güçlerin birliğinin sağlanmasına bağlı olduğunu, fakat demokratik gençlik hareketindeki bölünmelerin, faşizme ve gericiliğe karşı ve genel demokratik haklar uğruna yürütülen gençlik mücadelesini zaafa uğrattığını, örneğin gençlik alanında ayrı devrimci, ilerici siyasal çizgilere bağlı 11 farklı örgütlenmenin bulunduğunu belirtti.

SGB Genel Başkanı, örgütünün kısa zamanda büyük gelişmeler göstererek yurt yüzeyinde 55 şube ve 22 temsilciliğe ulaştığını, işçi sınıfı bilimi ve enternasyonalizminin r e h b e r l i ğ i n-de SGB'nin büyük bir potansiyel taşıdığını, bugüne dek olduğu gibi, bugünden sonra da bu yolda azimle yürüyeceğini dile getirdi.

Daha sonra, Toplantıya konuk olarak katılan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu, ülkenin içinde bulunduğu sosyal ve politik durumun kısa bir özetini yaparak, halk güçlerinin önünde faşizme ve her türlü anti-demokratizme karşı genel demokratik mücadele görevinin durduğunu, bu acil görevin emekçilerin acil ekonomik taleplerinden ayrı olmadığını, halkın giderek daha da kötüye giden yaşama ve çalışma koşullarından ve artan yoksulluktan kurtulması için, siyasal ve demokratik mücadele ile ekonomik mücadeleyi bütünleştirmesinin taşıdığı önemi vurguladı.

SGB Genel Başkanı Yaşar Yiğit

Sosyal demokrat umutların yıkıldığını, emekçi halk yığınlarının arayış içinde olduklarını, sosyalist siyasal hareketin bölünmüşlüğü, Türkiye solunun dağınıklığı nedeniyle bu muazzam halk potansiyelinin etkin ve birleşik bir siyasal mücadeleye seferber edilemediğini söyledi .

TSİP'in sosyalist ve demokratik birlik konularındaki görüşlerini ve ısrarlı politikasını sürdüreceğini belirtir. Bugün uzun erimli Demokratik Halk İktidarı mücadelesi ile güncel plandaki demokratik mücadeleyi bütünleştirmek gerektiğini, sıkıyönetimin sola karşı getirdiği yeni kısıtlamalar altında Demokratik Hak ve Özgürlükler için Temel İnsan Hakları için verilen demokratik mücadelenin güncel öneminin dahada arttığını ifade etti.

Son olarak konuşan Demokratik Kadın Birliği Genel Başkanı Yıldız Kurtuluş, ülkemizde kadınların sorunlarını dile getirdi. Demokratik Kadın Birliği' nin Türkiye demokratik kadın hareketinde güttüğü amaçları izleyeceği politikayı özetledi. Kadınlarımızın sorunlarını dile getirdi. Bu sorunların çözümlenmesi yolunda tüm devrimci ve demokratik güçlerin birlik ve beraberlik içinde olması gerektiğini vurguladı.

SGB Gecesi örgütün merkezi korosu, Mersin Şubesi folklor ekibi de gösterilerle katıldılar. İşçi sınıfı sosyalisti bir halk ozanı da halk müziğinden ve devrimci parçalardan oluşan bir program sundu.

A. Kaçmaz'ın SGB Kuruluş Toplantısına Gönderdiği Mesaj

«Genç Sosyalistler,
Kardeşlerim,

Bugün dünyamıza damgasını vuran sosyalizm, ülkemizde işçi sınıfımız içinde hızla kökleşirken, milyonlarca emekçinin sem patisini kazanıyor. Geniş yığınlar kurtuluşun sosyalizmde olduğu inancıyla işçi sınıfımızın, onun politik hareketinin etrafında saf tutuyorlar. Özellikle genç insanlarımız, genç işçiler, genç köylüler, genç aydınlar daha bir şevkle ve yığınsal olarak sosyalizme yöneliyorlar. Gençliğin coşkusunu ve dinamizmini sosyalist mücadelenin hizmetine koşuyorlar.

Sosyalist Gençler Birliği, ülkemiz gençliğinin sosyalist örgütlenmesinde büyük bir boşluğu doldurmaktadır. Genç insanların sosyalizme kazanılmasında öncü rolü oynamakta, bilimsel ve tutarlı politikasıyla genç sosyalistlere yol göstermektedir.

Sosyalist hareketimizin yığınsallaşması yenidir ve sosyalizm çoğunlukla genç insanlarımızın omuzunda yükselmektedir. Bu nedenle sosyalist gençliğe büyük sorumluluk düşmektedir. Faşist zorbaların ve tüm gericilerin halk düşmanlığına hız verdikleri günümüzde genç sosyalistler, demokrasi güçlerinin birlikte saf tutmaları için çaba harcamayı her şeyin önüne koymakla yükümlüdürler.

Kardeşlerim,

Gençlik özellikle emekçi ve aydın gençlik sosyalizm mücadelesinde engin bir potansiyeldir. Sosyalist Gençler Birliği'nin baştan beri izleyegeldiği sağlam ideolojik hat ve doğru politika, gençliğin sosyalist mücadeleye yığınsal olarak kazanılmasının başlıca güvencesidir. Sosyalizmin bayrağını gençliğin yığınları elinde yücelteceğinize, yükseklerde dalgalandıracağınıza inancım sonsuzdur. Yaşasın Sosyalizm.»

Ahmet Kaçmaz
Genel Başkan

birlik

Sahibi: Türkiye Sosyalist İşçi Partisi adına Ahmet Kaçmaz — Sorumlu Müdür: Ali Aktürk — Yönetim Yeri: Parmakkapı Tel Sok. 2/4 Beyoğlu/İST. — Abone bedeli: 6 Aylık: 225 TL., 1 Yıllık 450 TL. yurt dışı iki katıdır. Avrupa Temsilciliği: Nilgün Doğançay — 6300 Giessen 1 Postfaach: 5322 Federal Almanya — Banka No: Nilgün Doğançay, Deutsche Bank Kontro Nr: 020 - 1640 Giessen - Deutschland — Baskı: Kültür Matbaacılık — Dizgi: Evren Matbaası - S.B.T.: 27.2.1979